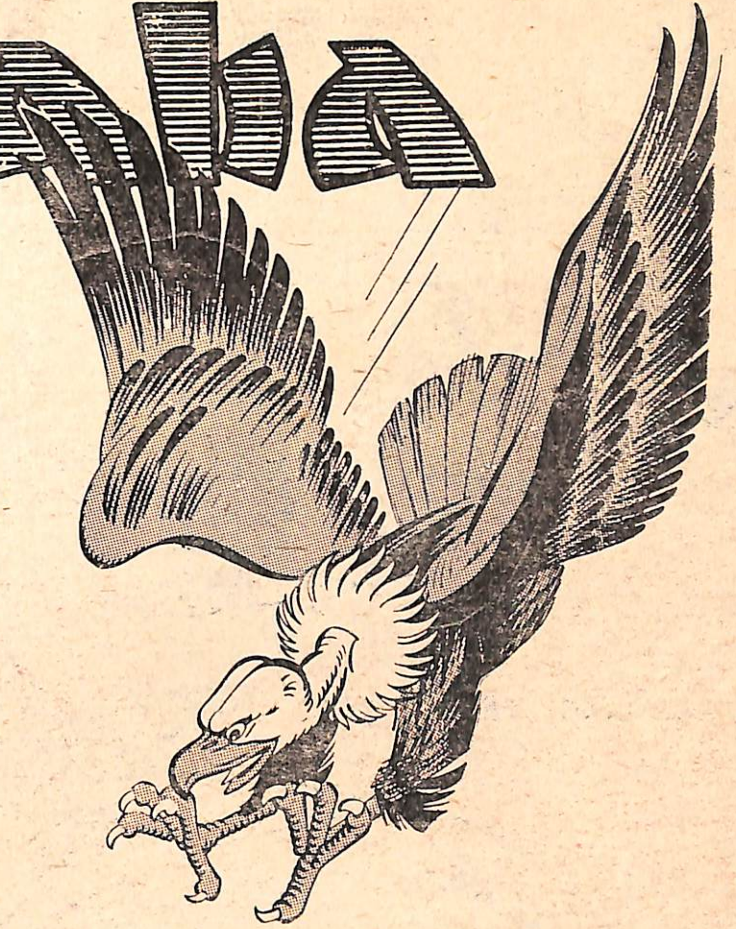

Akbaba
Akbaba-Loto
oynayın
1000 lerce LİRA
KAZANIN!
BEYİN KABİNESİ VE BÜTÇE!

Akbaba

OKUYUCULARINA KIVANÇLA SUNAR:

NASREDDİN HOCA 1972 !

AKBABA OKUYUCULARININ, HİKÂYELERİNİ BÜYÜK BİR ZEVKLE İZLEDİKLERİ MUZAFFER İZGÜ YEPYENİ BİR HİCİV ESERİ HAZIRLADI

NASREDDİN HOCA 1972 !

Muzaffer İzgü'nün hazırladığı bu eseri Mim UYKUSUZ resimledi.

Zevkle, ilgiyle izleyeceğinize inandığımız bu eser için fazla sözü bir yana bırakarak okuyucularımıza diyoruz ki:

GELECEK SAYIMIZI BEKLEYİNİZ.

NASREDDİN HOCA 1972

«Yepyeni bir yazı ve çizgi şaheseridir!»

Bu sözü sizler söyleyeceksiniz.

YUSUF ZİYA ORTAÇ

1971 - 1972 Armağanı Yarışması

Yarışma dalı : Hiciv.

Ödül : Birinciye, 2000 (İkibin lira)
İkinciye, 1000 (Bin lira)
Üçüncüye, 500 (Beşyüz lira)

Yarışma süresi : 7 Aralık 1971 — 1 Şubat 1972

KONUMUZ :
«Hayat Pahalılığını Yaratanlar»

Sizce «Hayat Pahalılığını Yaratanlar» kim, ya da kimlerse onu hicvedeceksiniz.

Bilindiği gibi mizahın çok yönlü bir sanat dalıdır hiciv. Kıt'a halinde yapılabilir. Taşlama tarzında olabilir. Hattâ koşma ve şarkıyla dahi istenen kişi, kuruluş, meslek grubu hicvedilebilir.

Eşrefvâri kıt'alar döktürebilirsiniz, Pir Sultan Abdal'ın potasında mı eriteceksiniz... Yoksa skeçler, monologlar, manzumlar, fıkra ve benzeri yazılarla mı amaca erişeceksiniz, nasıl dilerseniz, öyle kaleme alın konuyu.

Eserlerin altına açık isim ve adres yazılması gerektiğini, istenilen sayıda eserle katılmanın mümkün olduğunu önemle hatırlatır, bütün yarışmacılara başarılar dileriz.

Yarışmamızın kuralları :

1 — Zarfların üstüne «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» ibaresi mutlak konmalıdır.

2 — Eserler, daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış olmalıdır.

3 — Yazılar, daktilo ile kâğıdın sadece bir yüzüne yazılmalıdır.

4 — Yarışmacı, dilediği sayıda eserle katılmakta serbesttir.

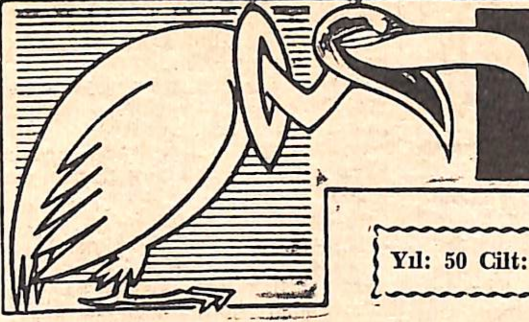
5 — Yarışma, usta — amatör ayırmaksızın herkese açıktır.

6 — Eserlerin mizah niteliğinde olması, her eserin üç kopya halinde yollanması zorunludur.

7 — Yarışmacıların, eserlerini en geç 1 Şubat 1972 tarihinde elimize geçecek şekilde postalamaları, ya da getirip teslim etmesi gerekmektedir.

Bu tarihten sonra toplanacak olan jüri, eserleri inceleyecek, kazanan yarışmacılar 11 Mart 1972'den sonra çıkacak ilk AKBABA'da ilân edilecektir.

ADRESİMİZ : AKBABA Dergisi, Klodfarer Cad. No: 8 - 10
Divanyolu — İSTANBUL

AKBABA

Yıl: 50 Cilt: 22 Sayı: 4 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 12 Ocak 1972 * Fiyatı: 150 Krş.

TOPALLAYARAK...

İNSANLARIN en merak ettikleri konu, yakın geleceğin nasıl olacağıdır.

O meraktan yararlanmasını falcılar iyi bilirler. Yıldızlara, avuçlara, iskambil kâğıtlarına, bakla gruplarına, kahve fincanlarına falan bakar bakar, insanların başına neler geleceğini bir bir söylerler.

Kendi alanlarında uzmanlık pâyesine ermiş başka kişiler ise o türlü fal malzemesine tenezzül etmeyip birtakım incelemelerde bulunur, teşhisler koyar ve ilerisi için bunlardan sonuçlar çıkarırlar.

Söylenenler bazan doğru çıkar, bazan yanlış. Kimse her kehanetin doğru çıkmasını beklemez zaten. Ama herkesin beklediği bir şey vardır:

Kehanetin kendi içinde tutarlı olması.

Yâni fala bakan biri söze «Ooo, çok ferah, çok ferah!» diye başladıktan sonra şöyle diyemez:

— Yakında borca batacak, hapse girecek, kanser olacaksınız.

Derse, dinleyenler ya güler, ya da kafasına bir şey vururlar.

Herhangi bir konunun uzmanı geçinen kişi de kendi alanında berbat bir tablo çizdikten sonra durumun parlak olduğunu söyleyemez. Söylerse, uzmanlığının ciddiyeti kalmaz.

Gelgelelim, her yılın başlarında olduğu gibi bu yılın da ilk günlerinde kehanet marifetleri ortaya dökülürken gerek falcılar, gerek uzman geçinenler öyle tutarsızlıklara düştüler.

Gazetelerimizde yerli ve yabancı falcıların 1972 boyunca olacağını iddia ettikleri şeyler şöyle sıralandı:

Karışıklıklar, politik güçlükler, her türlü bunalımlar, malî krizler, iç ve dış çatışmalar, kanlı olaylar, savaşlar, yer yer salgın hastalıklar, kıtlıklar, açlıktan kırılmalar, tabiî âfetler, v.b.

İnsana «Ört ki ölem» dedirtecek bütün bu haberlerin sonunda «Her şeye rağmen yeni yılın olumlu geçeceği tahmin edilmektedir» kabilinden bir cümle... Ve şöyle bir başlık:

«1972 Uğurlu Bir Yıl Olacak.»

Tabiî hemen belirtmek gerekir ki bu tutarsızlığın sorumlusu, falcıların kendileri değil, onların açıklamalarını böyle sunan gazetelerimiz.

(Zaten gazetelerimiz hangi konuda tutarlı ki bunda olsunlar?)

Ama devlet yönetiminde uzman saydığımız aklıevvel kişilerimizin tutum ve demeçleri için aynı özürü ileri sürmek mümkün değil. Onlar basının yardımına muhtaç olmadan biribirinden iri tutarsızlık örnekleri verdiler.

Hepsinin üstünde duracak kadar yerimiz yok burada. Politikamızın pîri İsmet Paşanın tutumuna bir göz atalım yeter.

Sayın İnönü yıl boyunca verdiği demeçte başka partilerin yöneticilerinin ve kendi partisinin içindeki (muhaliflerinin demeyelim, zira CHP. içinde İnönü muhalifi pek barınamaz) azıcık bağımsızlık heveslilerinin ne kadar haksız, ne kadar akılsız, ne kadar ipsiz sapsız kişiler olduklarını uzun uzun anlattıktan, böyle insanların Türkiye politikasını ne felâketli çıkmazlara sürükleyegeldiklerini bıkıp usanmadan iddia ettikten sonra, 1972 başında aynı Türkiye politikası konusunda parlak iyimserlik demeçleri verdi.

İyimserliğinin temel nedenini de şöyle açıkladı sayın İnönü:

— Partilerimizin akılları başlarındadır.

Doğrusu tam vaktinde yapılmış bir açıklamadır bu. Çünkü vatandaşlar partilerimizin akıllarının nerelerinde bulunduğunu gitgide merak eder olmuşlardı.

Demek ki —Paşa Hazretlerinin daha önce ileri sürmüş oldukları bütün iddialara rağmen— partilerimizin akılları tastamam gerekli mevkideymiş.

Ne kadar sevinsek azdır!

Peki, şimdi ne yapmaktalar sevgili partilerimiz bu gerekli mevkideki akıllarıyla? Ülkeyi hızla ve gerçekten kalkındırmanın, ekonomiyi dünya ihracat yarışında ön sıralara geçirmenin, sosyal adaleti arttırmanın, sürekli huzuru getirmenin rasyonel hazırlıklarını mı yapıyorlar haldır haldır?

Bunları yapıyorlardır her halde.

Ama şimdilik kulağa çarpan tek hazırlık gürültüsü, bütün parti yöneticilerinin bir ağızdan tutturdukları şu terâne:

— Bir an önce normale dönelim! Normale! Normale!

Normale dönmek dedikleri, seçim yapıp bildiğimiz nimet dağıtım çarklarını yeniden çevirmeye koyulmak tabiî.

Buna da bir diyeceğimiz yok. Aslında normallik hepimizin hedefidir. İlle de anormal olmayı kim ister?

Yalnız, akıl karışıklıklarına yol açabilecek bir kelimedir bu «normal» sözcüğü. Biribirinden çok farklı iki anlamı vardır:

1. Olağan.
2. Olması gereken.

Demek istediğimizi bir örnekle belirtelim.

Topal bir insan için topallamak normal, yâni olağandır. Ama gerçekte topallamak «olması gereken» değildir; yâni normal sayılamaz.

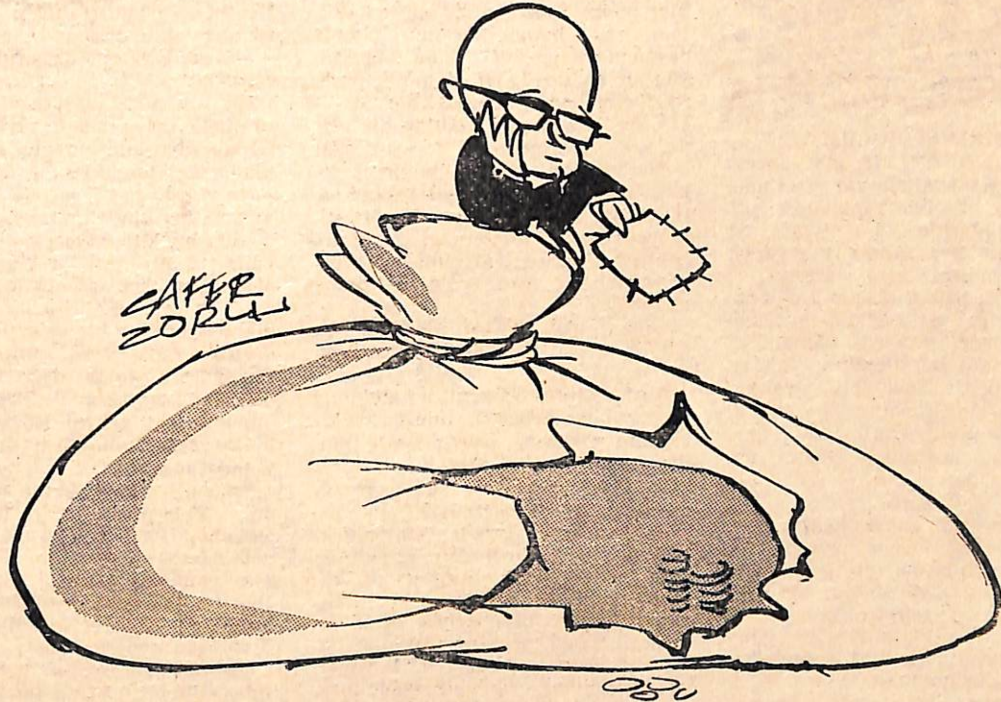
Aynı topal kişinin bir de kaza geçirip kötürüm olduğunu düşünün. Bu talihsiz hemcinsimiz «Ah, normal durumuma dönsem!» derken aklından geçirdiği normallik her zamanki topallamasıdır. İyi bir hekim ise onu başarılı bir tedavi yahut ameliyat sonunda yalnız kötürümlükten değil, topallıktan da kurtararak gerçek normalliğe kavuşturmak ister.

Bizim aklı başındaki sevgili partilerimiz acaba Türkiye'yi ne biçim bir normalliğe döndürecekler?

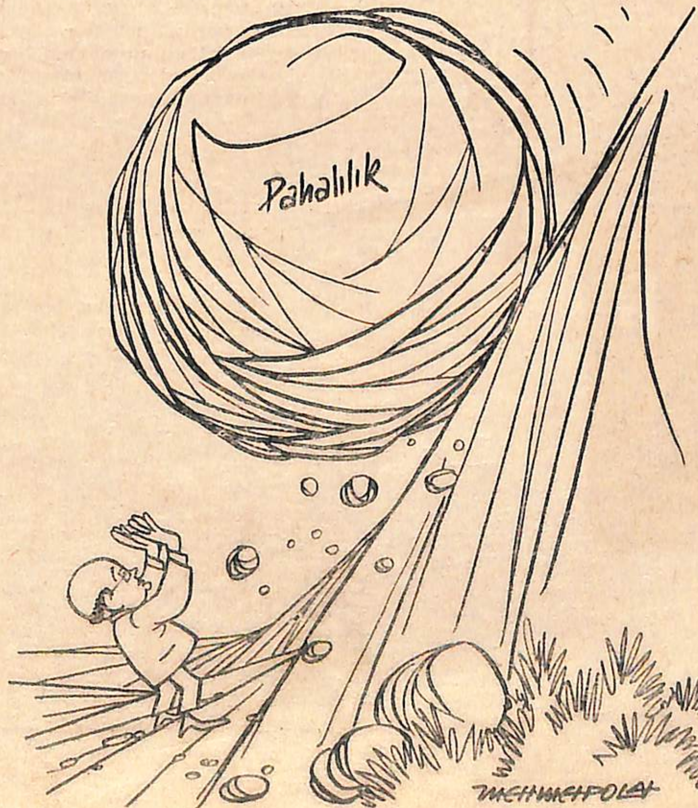
Eğer 12 Mart öncesindeki tutumlarını sürdürmelerini mümkün kılan bir normallik peşinde iseler (ki her belirti onu gösteriyor), dönüp dolaşıp yine bir 12 Mart ortamına geleceğimizi kestirebilmek için ne falcı olmak gerekir, ne de sayın İnönü gibi bir büyük uzman.

Topallayarak başka yere gidilmez ki...

AKBABA

— Yamayı mı büyüteyim, yoksa deliği mi küçülteyim?..

— Hükûmet, bazı tedbirlerle pahalılığı önlemeye çalışıyor. —

Alooo Safra Kesesi!

Muzaffer İzgü

BİRİNCİ BÖLÜM

YILBAŞINDAN bir gün önceydi... Hani Allah var üzerinde, hiç de bile bile yapmamıştı bunu hamal Mestan... İyi giyimli, iyi kuşamlı bir bey yanına yaklaşmış:

— Boş musun? diye sormuştu...

Sevinmişti hamal Mestan... Sabahtan beri, ilk kez iş bulmuş olmanın sevinciyle, küfesini kaptığı gibi, iyi giyimli beyefendinin ardı sıra yürümüştü. Önce, bir yere uğramışlardı. İyi giyinmiş beyefendi, oradan birtakım bıyıklı bıyıklı hayvanlar almış koymuştu küfenin içine. Alırken de:

— İstakoz, demişti...

Hamal Mestan, acayip acayip bakmıştı bu istakoz denen hayvana. Bıyıkları, bir tuhafına gitmişti. Hayatında ilk kez böyle bıyıklı bir hayvan görüyordu. İçinden:

«Ne hal olur ki bunun eti, yinir mi, başı kesilip, içi mi doldurulur ki?» diye düşünmüştü.

İyi giyinmiş beyefendi, oradan başka bir dükkâna uğradı, birtakım, hamal Mestan'ın hiç bilmediği, hiç görmediği hayvancıkları eliyle yokladı, sağına baktı, soluna baktı, sonra da sordu:

— Taze mi karidesler? diye...

«Haa, dedi hamal Mestan, dimek bunun ismisi de garidis? Ula neler varmış dünyada bee.»

Küfenin içine, oradan da bir kilo karides dolduruldu... Sonra, birtakım şeyler de atıldı o dükkânın azıcık ilerisinden... Bonfile, midye, siyah havyar, meyve ve çerez... İyi giyinmiş beyefendi:

— Haydi bakalım yürü şimdi arabaya, dedi...

Mestan arkada, iyi giyinmiş beyefendi önde, yola düştüler. Beyefendinin arabası kimbilir neredeydi... Bir sokak geçtiler, bir caddeye çıktılar, tekrar kalabalık bir sokak... İşte orada hamal Mestan giyinmiş beyefendiyi kaybetti. Daha doğrusu, Mestan da değil, iyi giyinmiş beyefendi kaybetti hamal Mestan'ı... Mestan, kalabalığın azaldığı bir yerde, küfesi sırtında belki yarım saat bekledi durdu... Sonra, kalabalık sokağı, geriye, sokağın, caddeyle birleştiği yere geldi. Bir zaman da orada bekledi. Yoktu iyi giyinmiş beyefendi, sanki yer yarılmış, yerin dibine girmişti...

«Ula, dedi hamal Mestan, ben şincik ne hal ederim ki? Vuy başıma geleen!»

Karşıdan gelen birini, iyi giyinmiş beyefendiye benzetti, umutla baktı adamın gözlerine, ama adam yanından geçip gitti, o değildi...

— Ula bunca şey, şimdi yazzık deeldir adamın parasına?...

Beklemekten usandı... Sırtındaki küfeyi yere indirdi. Bir zaman da öyle bekledi. Bir taraftan da küfenin içindekilere bakıyordu... Tekrar, istakozun bıyıklarıyla karşılaştı gözleri. Sanki, onu bir anda, boynunu içine çekmiş, bıyıklarını koyuvermiş, kendisine kıskıs gülen bir insana benzetti. Tuttu bıyığından:

— Ula isdegöz, ne gülüyon? dedi. Yolarım vallaha bıyyığını haaa!...

Gözü öteki yiyeceklere ilişti... Havyarı aldı eline, mum gibi bir şeydi:

— Siyah havlar... Ula köpek gibi ad gomuşlar sana emme, kimbilir belki de yimen datlı olur. Yoğusam heç o gosgoca beg senin içün parayı virir miydi? dedi.

Midye'nin sert kabuklarını elledi:

— Abooov, dedi, ula daş gibi, heç gaynamaknan bişer mi bu? Midiye haa...

Sonra, bir tane karides aldı eline:

— Ha haa, bu da garidis, ula vallaha gıllı Memet derler vardı bizim melmekette biri, yüzüsü de ha senin gibi pancardı böyle, ona benziyon sen... Acep bu nasıl yinir ki?

Meyveleri ve çerezleri biliyordu... İllâ ki şu istakoz, durup durup gözü ona takılıyor:

— Lan bıyyıklı, ne sırıdıyon lan? diyordu.

Bir ara, yine umutla ayağa kalktı, hızla gelen adamı, iyi giyinmiş beyefendiye benzetmişti, ama bu umudu da boşa çıktı...

Ne yapsaydı ki, şaşırıp kalmıştı... Taşıma ücretinden olmuş, bunca bilmediği bir küfe yiyecekle orta yerde kalmıştı. Bir ara, iyi giyinmiş beyefendiden iyice umudu kesince:

— En eyisi götürüp bunları o aldıkları yere bir bir satmalı, diye düşündü. Ama biraz sonra vazgeçti fikrinden. Öyle ya, daha hemen ilk dükkânda karakolu boylar, başına olmadık işler gelirdi. Koskoca İstanbul, nerede bulunurdu ki o iyi giyinmiş adam?...

Kalktı... Küfeyi tekrar sırtına vurdu... Yola düştü... Bir hanın, köşeciğindeki eski teneke parçalarıyla, naylonlarla, çürük dilmelerle yapılmış odacığına geldi:

— Ah ula, dedi, çocuklar burda olacaklardı ki yiyeceklerdi bunnarı... Şindi ben nedem ki?

Dışarda kar, yağmur biribirini kovalıyordu... İlk kez o gece ateş yaktı. Eski tahta parçalarını, yarım bir gaz tenekesinin içinde tutuşturduktan sonra, biraz bekledi dışarda. Sonra, üzerine iri iki tane kütük attı ve odacığına aldı ateşi... Köşede, bir çanağın içinde buz tutmuş olan bulgur aşına:

— Eee, dedi, sen bu gece isdirahat et baalım, ağan böğün keyf yapacak...

Elindeki demir parçasıyla ateşi karıştırdı. Karanlık odada, alevler yalım yalım duvarları yaladılar... Küfenin içindekileri bir bir yere boşalttı... Önce, istakozu aldı eline:

— Seni bıyyıklı gâvuur senii, dedi... Hamal Mestan ilkin senin canına okuyacak...

İki bıçak darbesiyle, istakozun bıyıklarını uçurdu, sonra karnını boydan boya yardı, içinden çıkanları bir gazete kâğıdının üstüne boşalttı... İstakozu telden yapılmış bir şişin üzerine geçirerek, ateşin başında kızartmaya koyuldu... İstakoz kızardıkça, Mestan'ın iştahı artıyordu... Çok hoş bir koku çıkıyordu istakozun üzerinden...

— Ulan bıyıklı, sana bıyyıklı diyerekden dakıldım emme, kokun pek gözelmiş haaa! dedi.

Çok dayansın diye beze sardığı bayat ekmeği eline alınca pişman olmuştu Mestan:

— Ula, dedi, bunun yanına bi teze ekmek alsam ne eyi olurdu!...

Ekmeğin ucundan bir parça kopardı, istakozun karnına bastırdı attı ağzına, sonra, istakozdan bir parça kopardı:

— Yuce Allahım, dedi, sen günah yazma, yimediğim, bilmediğim bişi... Eti ağzında geveledi... Gözleri iri iri açıldı:

— Ula, dedi, ne gözelmiş ula bu bıyyıklı mahlûkat... Abooov, insan zengin olmalı ki gardaşım, övlen aşam bundan yimeli...

İstakoz bir köşede dururken, elini karidese attı... Bilmiyordu, onun da nasıl temizleneceğini... Ama bir şeyler becerdi kendi kendine, onu da pişirdi:

— Ula, dedi, olacak ki odanda buz mekinesi (buzdolabı) goyacan bunnarı içine, yiyecen bi hafda... Amma burda kohar vallaha bunnar, üç günde kohar... İyisi mi hepisinden datmalı accık accık...

Bu arada, havyarın mumunu çözdü, bir tutam attı ağzına:

— Abooov, ee gardaşım bu gara havların da dadı ne ki böyle? Ula vallaha biliyo zenginler canlarının gıymatını...

Şişin uç tarafına biraz da bonfile geçirdi, bir midyeyle, bir istiridyeyi pişirdi bu arada...

Ekmeğini bana bana, etlerin hazzını, baş duyusuyla tada tada yuvarlıyordu hamal Mestan...

İKİNCİ BÖLÜM

Hamal Mestan'ın ilk kez işe, tükürük bezleri şaştılar... Kulak altındaki tükürük bezi, çene altındaki tükürük bezine:

— Ulan çene altı kardeş, dedi, bu adam böyle ne halt eder? Nedir lan bunun yediği?

Çene altı tükürük beyi:

— Vallahi bilmem ki kulak altı kardeş, dedi. Bu adam yolunu şaşırmış ya, bakalım mide ağabeyimiz ne diyecek bu işe?

Midenin üst deliği, şaşkın şaşkın baktı ilk kez gelen bıyıklıya... Mide öz suyuna:

— Vallahi yukardan bıyıklı mıyıklı bir şeyler geliyor amma, bilemedim ne olduğunu, dedi...

Mide öz suyu:

— İyi bak bakalım yahu! diye bağırdı can havliyle...

— Bakıyorum canım bakıyorum... Vallahi bulgur pilâvı desem değil, soğan ekmek de değil... Aa aa, haşlanmış yağsız makarna da değil...

O sırada, istakoz pat diye düştü midenin içine... Mide bir taraftan, yemek borusu bir taraftan, mide öz suları bir taraftan gözlerini iri iri açarak, midenin tam göbeğinin üstüne pat diye düşen bi acayip nesneyi seyre koyuldular. Hepsi de biribirlerine:

— Yahu bu ne ki? diyorlardı.

Mide, kızgın kızgın söylendi, mide öz suyuna:

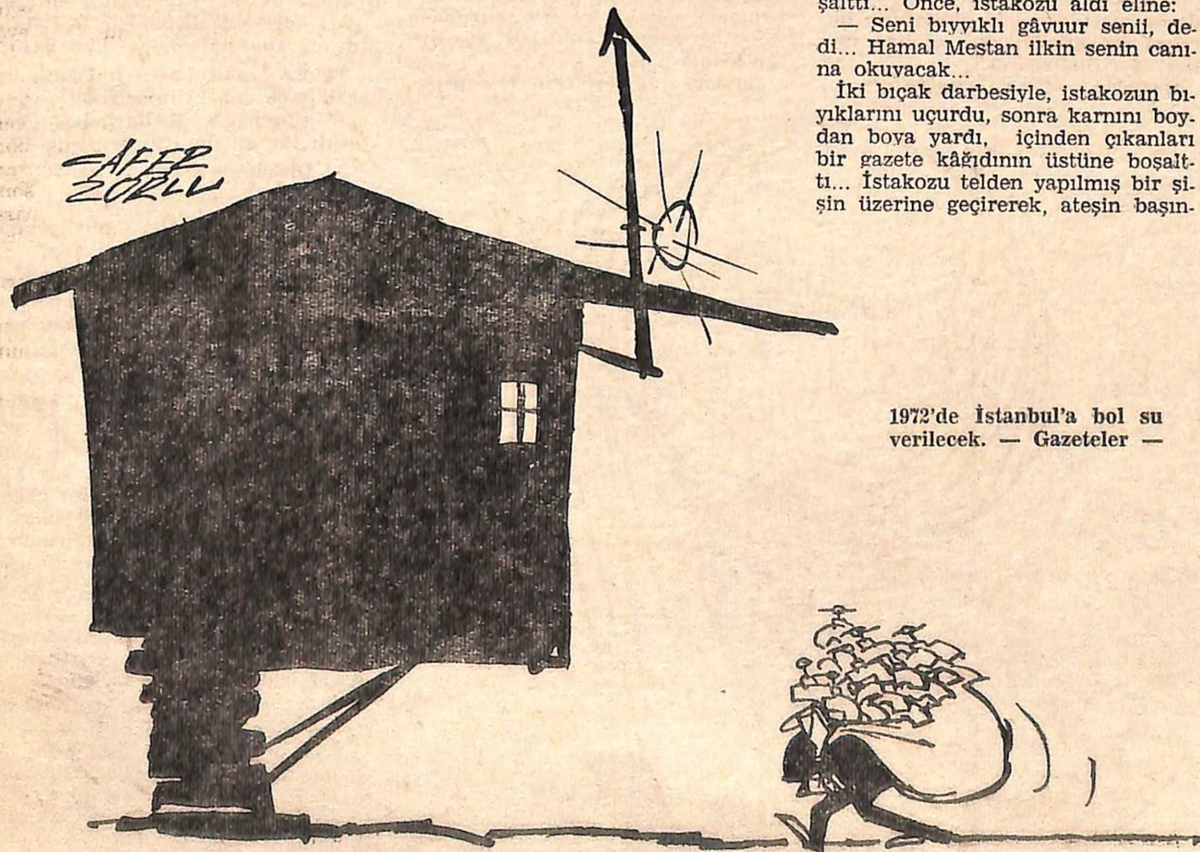
— Haydi yahu, bu ne ki falan diyeceğine sal öz suyunu...

— Yoo, dedi mide öz suyu, ben yemediğim şeyin üzerine öz suyumu salamam, doğrusu boykot ediyorum...

O sırada, paat diye başka bir şey düştü mideye... Mide, kaç yıldır mide olalı, bunu da görmemişti. Hattâ korktu bile bu kapkara şey midesine düşünce, baruta da benziyordu, sonra zifte de... Mide öz suyu, sonra yukarıdan yemek borusu, gözlerini iri iri açıp bu kez de, bu kara şeyi incelemeye koyuldular:

— Yahu boru kardeş, nedir senin bu aşağıya gönderdiklerin?

— Vallahi bilmem ki... Yukarıda

1972'de İstanbul'a bol su verilecek. — Gazeteler —

Yazısız

TANZİMAT FERMANI!

insanlar acaba kara bulgur mu icat ettiler?

En yukarıdan, tükürük bezlerinin korosu cevap verdi:

— Hayır, bu kara şey bulgur değildir, ne olduğunu biz de bilmiyoruz...

Mide:

— Yahu, dedi tekrar mide öz suyuna, haydi yahu, ne duruyorsun, kurtar beni bu yükten?

— Kardeşim, dedi öz su, haklısın kurtarayım seni amma, ben bunun üzerine öz su salgılamasını hiç bilmem ki...

Mide, ellerini başına vurarak:

— Vay başıma gelenleeer! diye bağırdı...

İşte tam o sırada, mideye bir parça bonfile, bir parça da istiridye gürp diye düştüler... Mide iyice şaşırmıştı... Bir düşenlere bakıyor, bir mide öz suyuna bakıyor, boynunu büktükçe büküyordu:

— Yahu haydi öz su kardeş, yap bir şeyler, diyordu...

Öz su:

— Yoo, diyordu, benim elimden hiçbir şey gelmez... Ben bunları eritmesini bilemem...

O sırada, pankreas bezinin iniltisi duyuldu:

— Yahu ne oluyor orada mide kardeş?

Mide, boynu bükük:

— Hiç hiç, dedi, galiba bombardıman var...

Sonra devam etti:

— Haydi pankreas kardeş göreyim seni, yetiş imdadıma!...

Pankreas'ın sesi daha zayıf çıktı:

— Şayet sen beni kurtarmak istiyorsan, onu bir an önce oniki parmak barsağına sal, dedi...

Mide:

— Olur mu, olmaz mı? diyerek bir müddet düşündükten sonra, «Eyyy sahibim Mestan efendi, kusuruma bakma, tüm kabahat senin» diyerek, midenin kapağını açtı ve, istakozları, karidesleri, bonfileyi, siyah havyarı, istiridyeyi oniki parmak barsağına yolladı...

— Ulan, dedi safra kesesi, açtı telefonu mideye, alooo duyuyor musun sesimi?

Mide, suçlu suçlu cevap verdi telefona:

— Evet duyuyorum, dedi...

— Yahu sen aklını mi kaçırdın, nasıl salarsın onları benim üstüme?

— Yoo, dedi mide, ben değil, yukardaki aklını kaçırmış...

— Ama kardeşim, dedi safra kesesi, ben şimdi ne yapacağım?

Araya, çene altı tükürük bezi girdi:

— Başka bir şey daha geliyor, hazır olun, dedi.

Safra kesesi, o kızgınlıkla azarlayıverdi çene altı tükürük bezini:

— Sen çık be aradan, diye bağırdı...

— Canım ben zaten çoktan çıktım aradan...

Safra kesesi, gözlerini bir küçültüp, bir iri iri açarak baktı oniki parmak barsağındakilere:

— Ulan sizler de neyin nesisiniz, hani bulgur pilâvı, hani soğan ekmek, hani yağsız makarna?... diye sordu.

İstakoz, orada bile sırıttı safra kesesine. Kızdı safra kesesi:

— Demek bir de karşıma geçer sırıtırsın ha... Al ulan ben de sana gösteririm...

Salıverdi tüm Mestan'ın yuttuklarını ince barsaklara... Aman Allah, barsaklar bir anda sanki tekme yemiş gibi sarsılıp, her milimetresinden ayrı sesler çıkarmaya başladılar:

— Ulan sizin mide suyunuz yok mu, ulan sizin nerde pankreas suyunuz, nerde sizin öd suyunuz?...

Deli gibi koro halinde telefonun ahizesine bağırdılar:

— Alooo, orası oniki parmak barsağı mı, bana safra kesesini ver!...

— Aloo buyrun ben safra kesesi!..

— Ulan oğlum görevini bilsene...

— Bilemem kardeşim...

— Neden?

— Çünkü benim mıntakamla ilgisi yok bunların...

— Yahu nasıl olur?

— Bağırmayın be, siz önce telefonu mideye açın...

— Alooo mideee, mideeee!...

— Evet buyrun, dedi mide ölü gibi...

— Yahu sen ne halt ettin?

— Ben hiçbir halt etmedim, haltı ettiyse efendimiz Mestan efendi etti...

— Yahu pekiyi biz bu işin hakkından gelemeyiz ki...

— Vallahi biz de gelemedik...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hamal Mestan kıvranmaya başlamıştı:

— Aman Allah, diyordu yerde kıvrana kıvrana... Ula nedir bu başıma gelen? Ay anam ölüyom, vallaha billâha ölüyom...

Sürünerek dışarıya çıktı... Kimsecikler yoktu handa... Yine sürüne sürüne, hanın kapısına vardı. Ayağa kalkmak istedi, tuttuğu duvardan eli kaydı... Son bir gayretle tekrar duvarı tuttu... Bir eli duvarda, bir eli karnının üzerinde, yüzü kireç gibi bembeyaz, dakikada bir adım, yürümeye başladı... Hanın bitişiğindeki karakolun merdivenlerini nasıl çıktığını hatırlamıyordu... Sürünerek, «Komiser» yazan kapının yanına vardı, kapıyı zorla açtı ve komiser masasının önüne yığıldı... Komiser, kalktı yerinden:

— Aha aha, n'oldu ki sana? diye sordu...

Mestan inleyerek:

— Şey şey, dedi... Şey yedim de, isdegööz...

— Amanıııın!... Niye yedin ki?

Ihladı hamal Mestan:

— Sona sona, dedi, garahavlar yutdum...

— Ha zıkkım yudasıııın?

— So so sona, bonfiliyi yi yi yidiim...

— Amanıınn, ulan oğlum sen deli misin? Hay zehir zıkkım yiyesin hay... Daha başka?

— So so sona, istiridiy yi yidim...

— Eee vallaha eyi halt etmişin.. Ulan yazzık deyil mi gençliğine seseri?...

Komiser, hemen telefonun birtakım numaralarını çevirdi:

— Alooo, alooo, dedi... Haa hastane mi orası, tamam tamam, içmiş doktor bey, içmiş... İlkin isdegöz zehiri içmiş, ardından dur hele, evet evet şey, neydi lan o?

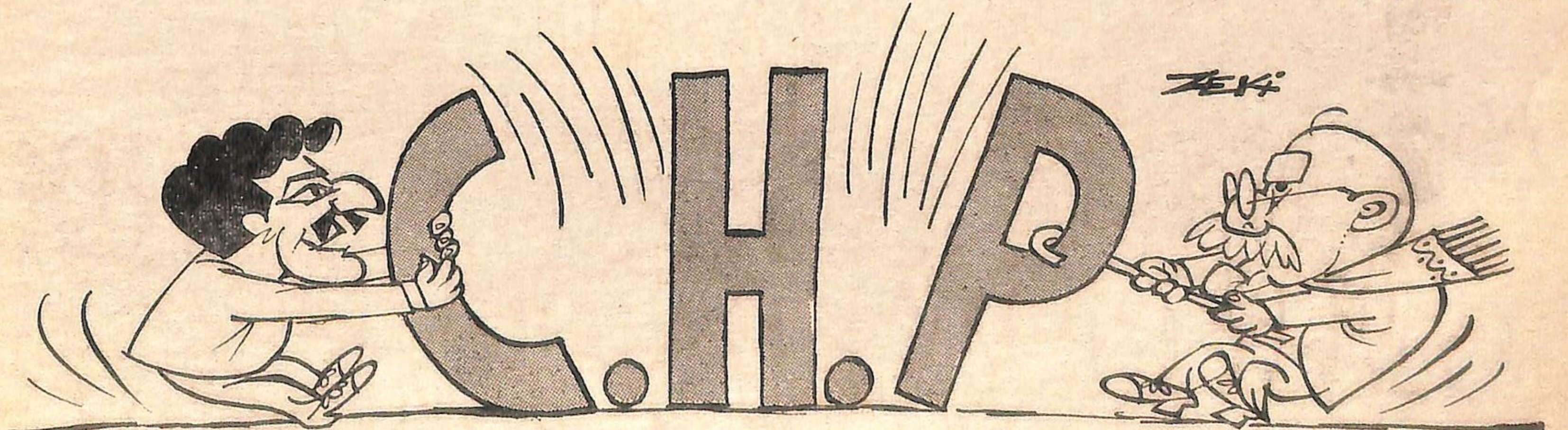
— Garahavlar...

— Garahavlar doktor bey garahavlar... Çok bi şiddetli zehir galiba bu? Sona doktor bey, şey de içmiş, bonfilli zehiri, hepisini bi garışdırmış içmiş... İstirid zehirini de en sona içmiş, olmuş suratı çarşamba pazarı, nerdeyse ölüp gider, yetiştirin cangurtaran otomobilini...

Telefonu kapayan komiser, mırıldandı:

— Ulan heç insan sevgilisini başkasıynan evlendirdiler diye, canına gıyar mı lan? Tüh tüh tüh!...

Muzaffer İZGÜ

— Bütün çekişmelerde ortada kalan hep halk oluyor Paşam!..

1972 FALI

POLİTİKACILARIN YENİ YIL FALI

ERİM

Memuru güldürmedi şu Personel Kanunu,
Yeni yılda yeniden çözümle bu sorunu...
72'de ne zam, ne vergi getirirsen
O zaman alacaksın halkın güven oyunu...

İNÖNÜ

Paşam, kurtar partiyi hizipten ve kapristen;
Gözlüğün de gelecek pek yakında Paris'ten;
Fala göre gözlüğü taksan takmasan hep bir:
72'de partin görünmeyecek sis'ten...

ECEVİT

Karşı çıkmak istersin anlaşılan Paşama;
Bir çıkış arıyorsun kalmaz sabah akşama;
72 Yılında arkadaşların ile
Yapmak isteyeceksin partide bir aşama...

DEMİREL

Seçime daha çok var, kır atını koşturma;
Politika böyledir, yüzünü buruşturma;
Yeni yılda büyük bir refaha ereceksin;
72 Falında çıkıyor soruşturma...

VATANDAŞLARIN YENİ YIL FALI

MEMUR

Vergilerden, zamlardan darda kalacak başın;
72 Yılında hem düşün, hem de kaşın;
Büyük adamlar verdi yeni yıl müjdesini:
Terfi falan bekleme, artmayacak maaşın...

ESNAF

Biliriz, bırakmazsın kazıksız sen bizleri;
Etikete rakamı yazacaksın çok seri;
O kadar alıştın ki bize kazık atmaya
Yeni yıl kazıkların olacak daha sivri...

EV KADINI

Evin idaresinden çekeceksin çok çile;
Aldanacaksın gene çarşıda bile bile;
72 Yılında her şey ateş pahası;
Bir avuç para ile dolmayacak bir file...

GENÇ KIZLARIN YENİ YIL FALI

ESMER

Yılbaşı gecesinde dalmışsın hülyâlara;
Evlenme sorununu bağla artık karara;
İki genç birbirine sille tokat girmeden
Ya doktorla nişan yap, ya: «Evet,» de mimara...

TATLI ESMER

Yeni yılda kalbinden eski aşkı söküp at;
O her hafta dans etsin, sen ise evinde yat...
18 Nisan günü, saat tam onsekizde
İşkembecide seni bekliyor Artist Fuat...

KUMRAL

Sana gönül veriyor güzelliğini gören;
Senin gibi kız var mı diskoda hayat süren?..
Mayısın dokuzunda bir nişan yapacaksın:
Nişanlını görenler sanacak Zeki Müren...

SARIŞIN

Pek az bir zaman kaldı artık nikâh yapmana;
3 Şubatta bu işi aç annene, babana;
Bu evlilik sizlere ikiz çocuk verecek:
Kız Liz'e benzeyecek, oğlan Asfalt Osman'a...

GENÇ ERKEKLERİN YENİ YIL FALI

ESMER

Sen o kızın peşinden iyi olur koşmasan;
İşin sonu nereye varacak bir anlasan;
Elenseyi bir çeksin, asfaltı öpeceksin:
O kızın ağabeyi ünlü güreşçi Hasan...

TATLI ESMER

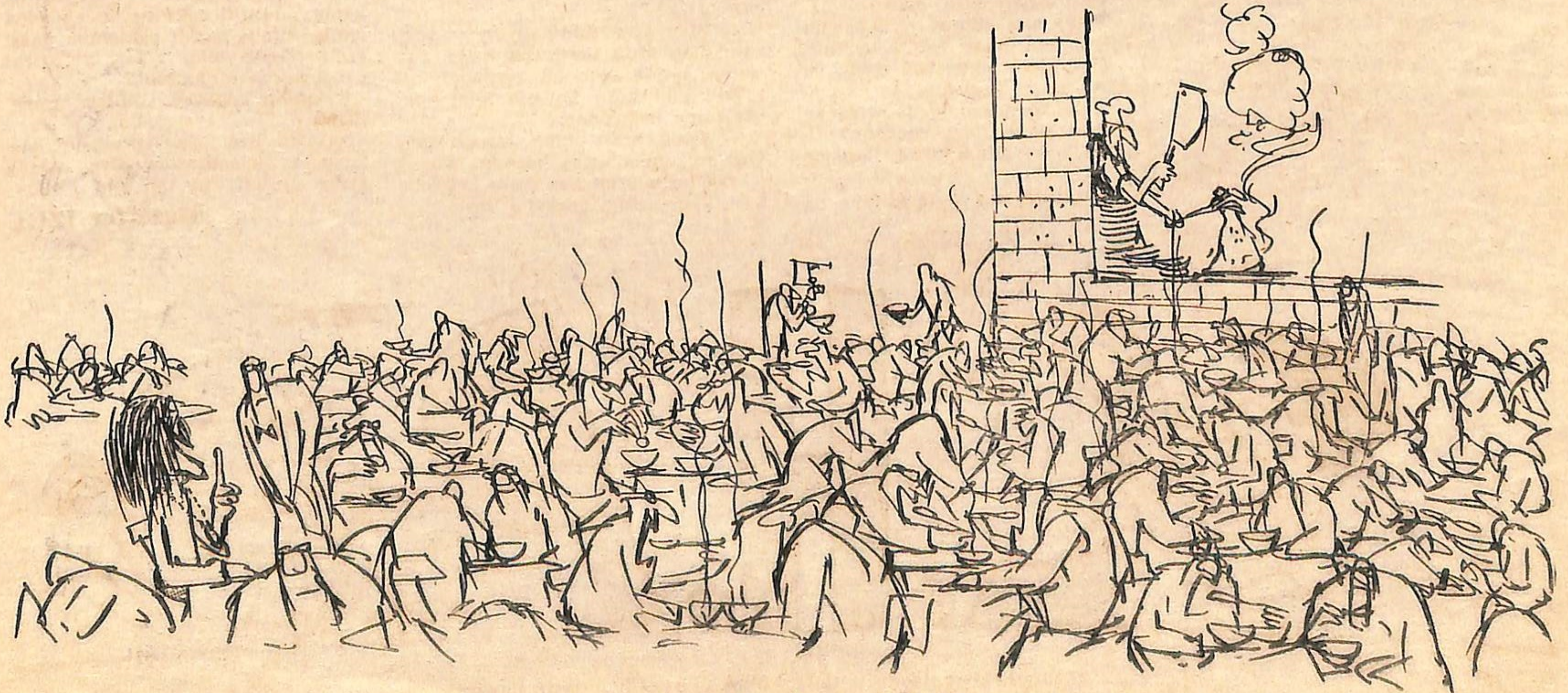
Temmuzun yirmisinde ağla sen yana yana;
Bekârlığı bulursun, devam et aramana;
Evleneceğin güzel ne kadar hanım ise
Annesi de bayraklı bir canavar kaynana...

SARIŞIN

Mart ayında olacak biri sana tebelleş;
Evlenmek büyük kazık, sanıyorsun sen beleş;
Dört kıza ümit verdin, durumun sıkışıksa:
Küçük su on kuruştur, büyük ise yirmibeş...

Mukadder ÖZAKMAN

— Bana bir paça... İspanyol olsun!..

— Demirel hakkındaki Meclis soruşturması devam ediyor. —

YELPAZE

REFİK ERDURAN

AKPAKLIĞA DOĞRU

BİZ de yandık, dostlar! Sıra bize geldi.

«Biz» dediğim, basın...

Baksanıza, şimdi de basın reformu ele alınmak üzereymiş.

— Ne var bunda? mı diyeceksiniz...

Yapmayın Allahaşkına! Türkiye'de reformun (daha doğrusu denemesinin) ne demek olduğunu, bir ucunun nereye dayandığını, öteki ucunun nasıl sonuçlara uzandığını farketmediniz mi daha?

«Ele almak» fiili ise, başlıbaşına bir festivaldir bizim memlekette. Ele ne alınır, niçin alınır, nasıl alınır? Alındıktan sonra neler olur, neler olmaz? On ayrı yazı konusudur orası.

Basın derseniz, her ülkede belâlı bir konu.

Eh, basın... Reform... Ve ele almak...

Bu üçü bir araya gelince ben nasıl «Yandık» demem?

Nitekim, işin altından neler çıkacağının belirtileri uç verdi bile. Konunun ilk konuşulan yönü şu:

— Basın suçlarına ne biçim ceza vermeliyiz? Para cezası mı, hapis cezası mı?

Çocukken dinlediğim masallarda da sık sık böyle münasebetsiz bir soru geçerdi:

— Ölümlerden ölüm beğen; kırk katır mı istersin, kırk satır mı?

Soru kendime sorulmuş gibi bunalarak kötü kötü düşünür, katırlarla satırlar arasında bir türlü bir seçme yapamazdım. Demek kırkımızdan sonra öyle sorularla gerçekten karşılaşmak varmış kısmetimizde.

Bir kere, basın suçu ne demek? Ankara Gazeteciler Cemiyetinin bildirisinde denildiği gibi, her mesleğin bir suçundan söz edilebilir mi ki basının özel bir suçu olsun?

— Efendim, denilebilir, gazetecinin elinde kalemi var; bununla yalan yanlış haber yazabilir, sır açıklayabilir, haysiyetlere saldırabilir!

İyi ama, hekimin de elinde kalem var. Bununla yanlış reçete yazabilir, morfin ticareti yapabilir, varislerle anlaşıp zengin hastaları temize havale edebilir.

Bekçinin belinde tabanca, oduncunun omuzunda balta, kasabın elinde kocaman bıçak var.

Bütün bu araçların ne işlere yarayabileceğini hesaplayıp yasalarımıza hekim suçları, bekçi suçları, oduncu suçları, kasap suçları diye maddeler mi koyacağız?

Ama çare yok, karar verilmiş bir kere. Reform yapılacak, ilk iş olarak basın suçları ele alınacak. Kalıyor cezalardan ceza beğenmek.

Beğenelim bakalım.

Hapis mi, para mı?

Vallahi, ben kendi hesabıma söyleyeyim, şöyle temiz ve azıcık konforlu tarafından olmak şartıyla yazar çizer milleti için kodes ara sıra yararlı bile olabilir. Adam evinin patırtısından, işyerinin hengâmesinden, sosyal hayatın curcunasından uzaklaşır, bir zaman başını dinleyip kitap okur güzelce.

İnsaflı süre ölçüleriyle, şöyle bir tarife yapıp getirsinler:

«Özel hayatı açıklamak: 1 ay.

Mânevî şahsiyete dil uzatmak: 2 ay.

Hafif hakaret: 3 ay.

Ağır hakaret: 4 ay.

Ana avrat dümdüz giderek yazıyla rahatlama: 6 ay...»

Hiç fena olmaz yâni. Fazla bunaldıkça tarifeye bakar bakar, bavulu hazırladıktan sonra kalemi kapıp gereğini yaparız.

Hadi meslekdaşlara bir ihanet domuzluğu edip kulağınıza fıslayayım:

— Gazete yazarlarına gerçekten ceza vermek isterseniz onlara yine kalemli eziyetler düşünün!

Nasıl mı olacak?

Örnekle anlatalım.

Diyelim Abdi İpekçi dostumuzun kusuru görüldü. Ceza bilirkişisi onun özelliklerine bakacak. Görecek ki İpekçi kesinlikten nefret eder, saati sorsanız:

— Tersine inanmak için inandırıcı belirtilerden söz edilemediğine göre şu sıra saatin dört olduğunun kabulün doğru sayılabileceği düşünülebilir, der.

Öyleyse İpekçi'ye verilebilecek en etkili ceza bellidir:

Şu kadar süreyle her gün bütün cümleleri «dır, dir, dur, dür» diye biten yazılar yazmak!

Aynı usulle Nâdir Nâdi otuzunu geçmiş vatandaşların anlamıyacağı hiçbir sözcüğü kullanmamak, Burhan Felek fıkra anlatmamak, Metin Toker İsmet Paşa'dan söz etmemek cezalarına çarpılabilirler.

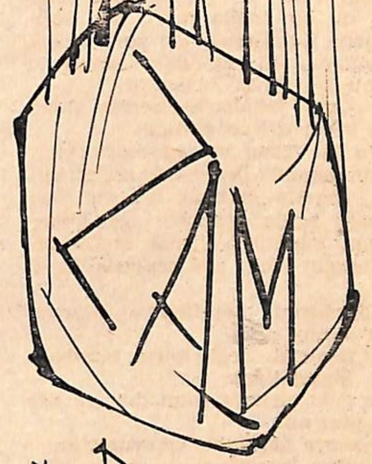
Ya hiçbir özelliği olmayan «açık sağcı» basın?

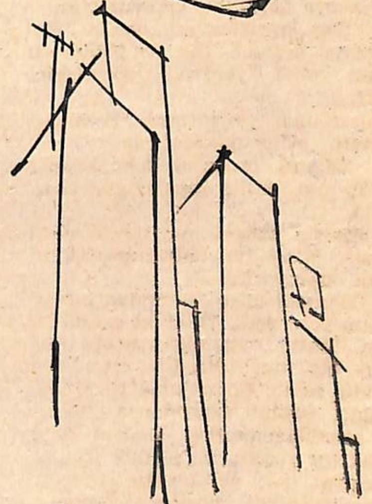
Onlara «ipe sapan gelir» yazı yazma cezası yeter.

Yalnız, korkarım, bu kadar bol reformdan sonra çoğu sayfa bembeyaz çıkmasın.

Hoş, belki de hedefi odur reformun. Basını ve her şeyi akpak etmek...

Refik RDURAN

GÖKTAŞI!

Sigortalı Değil misin?

Vedat Saygel

— Yahu, gün boyu yatıp Azrail'i bekleyeceğine kalk bir doktora görün, daha etkili ilâçlar ara... Naciyanımın oğlu da sık sık hasta oluyor ama, maşallah canını hiç de kadere bırakmıyor. Hastalanmasıyla ayağa kalkması bir oluyor oğlanın. Git, sor... Sormak ayıp değil. Hatırını sor, ayda kaç kere hastalandığını sor, kullandığı ilâçları sor, diye üstüme çullanmasalardı sokağa çıkacak halim yoktu.

Tek dırdırdan kurtulayım diye otuzdokuz derece ateşle fırladım dışarı! Fırlamamla da Naciyanımın oğluyla burun buruna geldim. Haydi gel de sor bakalım! Huy işte... Öleceğimi bilsem kimseye bir şey soramam. Hele karşımdaki benden üstün biriyse, hatırını dahi soramam. Naciyanımın oğlu her şeyiyle bizlerden ayrı. Giyimi benimkinden üstün, yaşamı üstün, işi üstün, eğlencesi üstün... Yürüyüşü bile bir başka türlü. Yüzüme bakıp da:

— Yahu sen hastasın kardeşim, deyişi vardı ki, gırtlağından çıkan ses de bir başka türlü. Ses değil, hışırtı! Konuşmak için zorlandıkça, boynunun iki yanındaki damarlar parmak parmak kabarıyor!

— Gripe yakalandık, derken utançtan yerin dibine girdim!

Ya bu oğlan ne yapsındı? Onunkinin yanında benimkine sağlık, sıhhat, âfiyetle yaşamak denirdi. Öyle olduğu halde sevinçten ağzı kulaklarına varıyordu. Hani diyeceğim, hastalığın etkisi bile herkesinkinden ayrı.

Adımlarını adımlarıma uydururken sordu:

— Sigortalı değil misin birader?

— Sigortalıyım.

— Peki viziteye çıkmadın mı, ilâç almadın mı?

Viziteye ömrümde çıkmamıştım:

— Kaç kuruşluk şey, dedim. Yorulmaya değmez. İlâçları cebimden aldım ama yararını görmedim. Sen?...

Sigortadan geliyormuş. Eczaneye uğrayıp, evine dönecekmiş.

— Ohooo, dedi, sendeki kısmet bende olsa, beyler paşalar gibi yaşarım!

Herkesin şanssız bir tarafı vardı demek. Kimi iyi olamıyordu, kimi hasta olamıyordu.

— Hamdolsun o bakımdan hiç sıkıntım yok, dedi. Yeter ki canım istesin. Hasta olmamla viziteye çıkmam bir olur! Hastalık günlerim bellidir zaten. Çoğunlukla pazar akşamları sesimi kaybederim. Pazartesi sabahları viziteye çıkarım. 40-50 liralık bir reçete, iki günlük izinimi aldım mı, ooh, gel keyfim gel!

Hastalandıkça keyiflenen arkadaşa göz ucuyla şöyle bir baktım, hayatından son derece memnun. Tedavi süresini kastederek sordum:

— İki gün yetiyor mu?

Yetmiyormuş. Yetmiyormuş ama fazlasını da vermiyorlarmış:

— İlk gün doktorla eczane arasında geçiyor zaten. Gece kahveye çıkıyorum, ertesi gün de eşimle bir sinema yaptık mı, tamam!

Ay, deli olacağım yahu! Herife bakın... Herkes hasta olunca yatakla düşer, bizimki kahveyle sinemaya gider! Tevekkel değil evdekiler:

— Naciyanımın oğlunu gör de gör, diye tutturdular. Oğlanın tedavide yeni bir sistem bulduğunu biliyorlardı demek.

Allah bilir kullandığı ilâçlar da benim kullandıklarımdan ayrıydı.

Bütün merakım alacağı ilâçlarda, girdik eczaneye. Eczacıyla arkadaş olmuşlar artık. Uzattı reçeteyi. Adam başladı okumaya:

— Panaljin...

— O kalsın, dedi bizim arkadaş. Yerine traş kremi verin.

Verdi eczacı.

— Ses telleri için bir şurup yazmışlar.

— O kalsın, yerine diş macunu ile tuvalet sabunu verin.

Tüüüh, insanız diye biz de evcek yaşayıp duruyoruz ha! Nane limonundan papatya çiçeğine varıncaya dek ellerine ne geçtiyse kaynatıp kaynatıp içirdiler, «Yahu, bir de traş kremi ile tuvalet sabununu deneyelim» demek birimizin aklına gelmedi! Öyle ya, çağ değişmiş, tıpta önemli aşamalar olmuş, hâlâ dededen kalma fasafiso şeylerle hastalık tedavi edilir mi?

— Bir de antibiyotik yazmışlar.

— O kalsın, dedi arkadaş. Yumurtalı şampuan verin.

Eczacı, arkadaşın istediklerini verdikçe, cinsinden markasına ezberleyip duruyorum.

— Viks pastil yazmışlar ama...

Durdu, düşündü eczacı:

— Çocuğunuzun biberonu var mıydı?

— Yaşa, dedi arkadaş. İyi ki aklıma getirdin. Bir biberonla, 95 numara tırnak cilâsı verin.

Yahu bunların hepsi bizim evde de var be!

Alınanların paket yapılmasını sabırsızlıkla bekledim. Çıktık eczaneden.

— Gel birer çay içelim, dedi arkadaş.

Eve koşup tedaviye başlamaktan başka bir şey yoktu aklımda:

— Sağol, dedim, başka sefer içeriz.

— Beklerim ama...

Elim onda, ayaklarım yolda cevap verdim:

— Gelirim.

— Yolun düştükçe büroya da uğra.

— Uğrarım.

Kurtardım elimi.

— Ha, dur, dedi. Hasta olup izin alacağım günleri söyleyeyim de, geleceğin günü, büroda bulunduğum güne raslat.

Not defterini çıkarıp, içinde bulunduğumuz ayın takvimine bir göz attı:

— Ayın 16'sı ile 17'sinde bürodayım. Sonra şey giriyor araya... 19 ile 20'sinde hastayım, tamam mı?

Ay, çıldırmak işten değil! Adama bakın yahu, hastalığı bile randevuyla dâvet ediyor!

Evin yolunu tutup uzandım hasta yatağıma.

— Nasıl, Naciyanımın oğluyla görüştün mü, dediler.

— Bırakın çeneyi, diye inledim. Kötüyüm!

— Nane limon...

— Başlarım sizin nane limonunuza şimdi! Siz beni öldürmek mi istiyorsunuz ulan! Nane limonla grip tedavisi nerde görülmüş?

Korkuyla titreşerek sordular:

— Opon, Gripin...

Allah cezanızı versin sizin!

— Ulan ölüm döşeğindeki hastaya ilâç verilir mi namussuzlar! Getirin traş kremini...

Korka korka uzattı kremi annem. Aldım tüpü, hay Allah!... Sürecek miydik, içecek miydik şimdi bunu?

— Diş macunu ile tuvalet sabununu verin bana!

Verdiler. Seslendim eşime:

— Şu senin yumurtalı şampuanınla çocuğun biberonunu da getir bakayım!

Getirdi.

— Tamam. 95 numara tırnak cilâsı var mı?

Varmış da, numarası tutmuyormuş:

— Ama Pakizanım doksanbeşi kullanıyordu galiba.

— Git birazcık iste bakalım.

Bulmuş, getirdi. Tadı pek kötü olmayanları biberona doldurup doldurup içtim, içilmeyecek kadar kötü olanlarını vücuduma sürüp oğdurdum:

— Akşam üzeri uyandırın, diyerek gözlerimi yumdum.

Bir bulantı, bir baş dönmesi uyuyabilirsen uyu! Öğüre geğire akşamı yaptım. Dut gibiydim ama, güçlükle de olsa giyindim gene:

— Ben kahveye gidiyorum!

İyi zamanında bile kahveye gitmeyen bir kimsenin hasta yatağından kahveye gitmek için çıkması, bütün ev halkını telâşa düşürdü ama, aldırış etmedim. Tedavi için her fedakârlığa katlanmak gerekirdi.

Bir çay içimi zor oturabilmiştim. Dönüp, vurdum yeniden kafayı!

Ertesi sabah kendimde değildim. Ama gene de bütün irademi kullanarak:

— Hazırlan, dedim eşime.

— Doktora mı gidiyoruz?

— Hayır, sinemaya...

— Bu durumda sinemaya ha?...

— Ulan öldürmek mi istiyorsunuz beni namussuzlar! Hastalığın ikinci gününde karısıyla sinemaya gitmemiş olsa, Naciyanımın oğlunu hayatta bulabilir miydiniz sanki!

Neyse, tedavide rolü olduğuna inanmışlar da, bir koluma annem, bir koluma eşim girmiş, beni sinemaya götürmüşler.

— Haydi şekerim film bitti, uyan artık, hadi açıver gözlerini nonoşum, dediklerini hatırlıyorum yalnız.

Programa göre hemen o gün iyi olmam gerekirdi ya, tedavide ne kusur ettikse tam bir hafta kendime gelemedim.

İkinci haftanın başında Naciyanımın oğlu hastalığımı duymuş, ziyaretime geldi. Bitkin:

— Nasılsın? diyebildim ancak.

— Bomba gibiyim, dedi.

Sese baktım, maşallah davul gibi. İlâç alma zamanım gelmişti.

— Traş kremini getirsene, diye seslendim eşime.

Cevap verdi:

— Sabah bitti.

Ben söylemedim mi, almak hiç akıllarına gelmez!

— Peki, yumurtalı şampuanla 95 numara tırnak cilâsını biberona doldur.

Şampuan da kalmamış! Artık tutamadım kendimi:

— Siz beni öldürmek mi istiyorsunuz ulaaan! Diş macunuyla tuvalet sabunu da mı yok?

Aksilik bu ya, yokmuş.

— Kızmakla olmaz, diye gönlümü aldı Naciyanımın oğlu. Sen sigortalı değil misin arkadaş?

— Sigortalıyım.

— Herkesin yaptığını yapsan kötü mü olur? Örneğin ben...

— Biz de senin yaptığını yapmaya çalışıyoruz ya...

— Eee, nasıl şey bu böyle?... Maça gitmezsin, sesini kaybetmezsin, viziteye çıkmazsın, reçete almazsın, evin eksiği biter mi birader? Eline bir fırsat geçmiş, onu bile değerlendiremiyorsun. Bak bana, yarın maçtayım, pazartesi salı hastayım. Üstelik evin yarı masrafını da, reçeteyle karşılarım.

Gitti. Aradan günler geçti, ben de ayağa kalkabildim. Kalktım ama, Naciyanımın oğlunun söylediklerini hâlâ aklım almıyor. Anladık, maçta bağırmaktan sesi kısıldıkça, soluğu doktorun karşısında alıyor. Adam ne biisin, boğazına bademciklerine bakıp, ses kısılmasının üşütmekten ileri geldiğini sanıyor. İstirahat veriyor, reçete yazıyor, bizim oğlan eczaneden alacaklarını alıyor. Buraya kadarını anlamak güç değil. Fakat sonra ne yapıyor? Diş macunu, traş kremi, tuvalet sabunu, yumurtalı şampuan, tırnak cilâsından hangisini ağız yoluyla alıyor, hangisiyle vücudunu yağlıyor? Henüz bunu keşfedemedim işte!

Vedat SAYGEL

Vatandaş, 1972'de 1971 yılından daha çok vergi verecek. — Gazeteler —

Vergi ağacı!

yedi gün

PAZARTESİ :

Vay bizim halimize!

İETT. «Belediye bize olan borcunu ödemezse, şehir karanlıkta kalır; şehir taşıtsız kalır» derken, kendinden alacaklı olan kuruluşların icraya başvurmaları üzerine, haciz memurlarını karşısında buluverdi!

İcra görevlisi bu... Aman zaman dinler mi?

Çalışan her otobüsün hasılatına, daha seferini tamamlamadan el koyma kararı almışlar.

Ama hâlâ İETT. arabalarının vızır vızır işlediklerine bakıp, «Taşıtsız kalmadık ya» diyeceksiniz.

Şimdilik sadece Maliye ile SSK'nun teşebbüse geçtiğine bakılırsa, her otobüse bir haciz memurunun oturtulacağı düşünülürse, yakında İstanbullu gerçekten yaya kalır. Zira her alacaklı otobüslerin hasılatına el konma kararı alır, ardına haciz memurunu takıp biletçinin başına dikilirse ne olur halimiz?

Koltuk sayısı belli. Bir şoför, bir biletçi, bir kontrol derken oturulacak yerleri de doldurdu mu haciz memurları, sabah akşam çaresiz arşınlarız yolları!

SALI :

Hizmetlerin en büyüğü

Yedi milyarlık bir açık vereceği tahmin edilen 1972 bütçesini zamlarla mı yamayalım yoksa vergilerle mi diye düşünülürken, umut verici bir haber yüreklerimizi birazcık olsun serinletti: «Eski Kültür Bakanı Halman, devlete 170 milyon kazandırdı.»

Tabii bilmeyerek kazandırmış bu parayı. Daha doğrusu o değil de, ikinci Erim hükûmetinin kuruluş tarzından doğmuş.

Hani Kültür Bakanlığını kaldırdılar ya?... Kâr oradan geliyor işte.

Durum bu olunca, yedi milyarlık açığı kapamak için zorlama kaynaklar aramak neden?

Bırakın vergiyi zammı, kaldırın daha beş on Bakanlığı...

— İnönü üç gözlük kullanacak. —

ÇARŞAMBA :

Yemekhane büyük olunca

Yetiştirdiği aşçılar nedeniyle, Bolu'yu «Türk mutfağının ocağı» ilân eden gazete gözümüze ilişmeseydi, nüfusumuzun büyük bir kısmının yarı aç yarı tok yaşamasının nedenini bir türlü çözemiyecektik.

Neyse ki zamanında anlaşıldı.

Önce yemekhaneyi gözünüzün önüne getirin.

Mutfağı, Bolu. Kileri Anadolu. Sebzeliği Ege bölgesi, ekmekliği Konya ovası... Kömürü Zonguldak'ta, servisi Ankara'da; lokantanın büyüklüğünden elbet bir yığın da aç kalıyor arada!

Hani bu açlık parasızlıktan değil de, sırasızlıktan doğuyor galiba.

PERŞEMBE :

Hesap pusulası

1971 bitti ya, incelemesi, araştırması başladı şimdi.

«İstanbullular, 1971'de eğlenceye 650 milyon lira yatırdılar.»

«1971'de sadece İstanbul'da işlenen cinayet sayısı: 138.»

«1971'de her gün bir kişi trafik kazasında can verdi.»

Ne denir? Herkes elinde olanı koymuş ortaya.

Kimi, cüzdanını çekmiş; kimi, silâhını çekmiş; kimi de, trafik kurallarına boşverip kaldırımdan kaldırıma geçmiş!

CUMA :

Yapma be dolar!

Bize zararı olacaktı, olmayacaktı derken sonuç açıklandı: Doların düşmesi, Türkiye'yi bir milyar lira zarara sokmuş!

Bre dolar! Bizden ne alıp veremediğin var?

Düşersin, ceremesini biz çekeriz. Çıkarsın, zararın bize dokunur. Yalpalamaya ara versen de biraz kendimize gelsek günah mı olur?

CUMARTESİ :

O bizde olur

36. yaşını kutlayan Ürdün Kralı Hüseyin doğum günü pastasını keserken, «Ölümden korkmuyorum» demiş.

Aman ekselâns, hiç böyle karamsar sözlerle kutlanır mı bir muhteşem gün?

Olsa olsa bizde olur gıda maddelerinden ölüm!

PAZAR :

Biraz da spor

Hayriye Bacı:

«1972'de önemli bir şey olmayacak.»

Hilmi Kiremitçi:

«Vefa küme düşmeyecek.»

Yukardaki tahminlerin biri yurdumuzun falı, diğeri Vefa'nın hali...

Antrenör takımı bıraktı falcılığa mı başladı yâni?

Belli

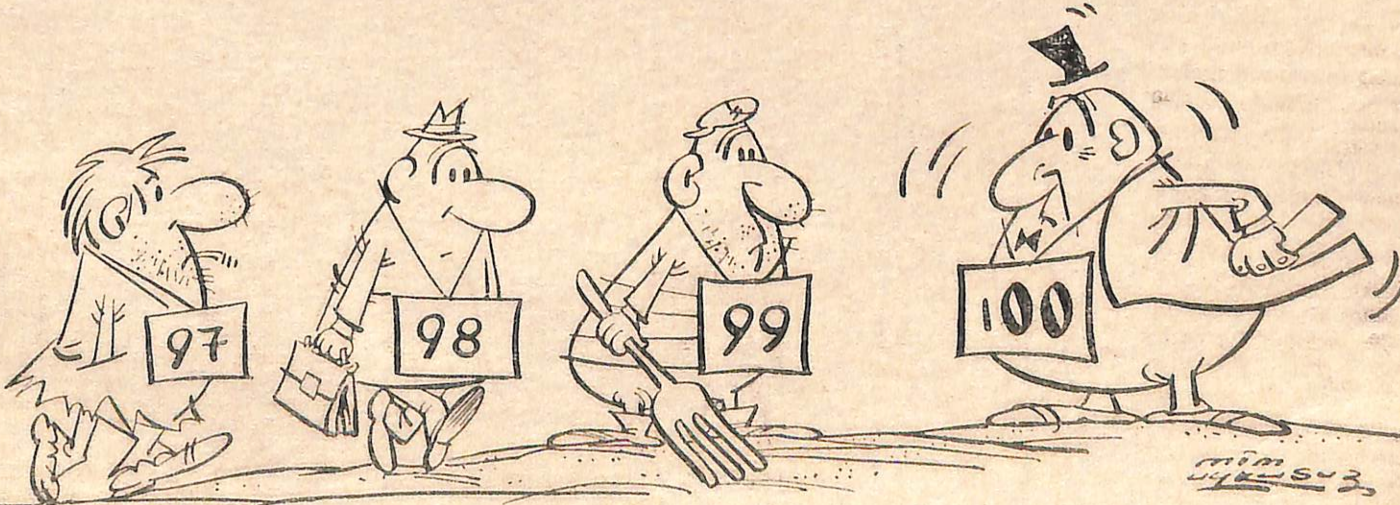
Personel Kanunu yüzünden çıkan tartışmalara cevap veren Maliye Bakanı Ergin, «Memura değerli para vermek istiyoruz» demiş.

Tevekkel değil, ne yemeğe yarıyor, ne içmeye yarıyor...

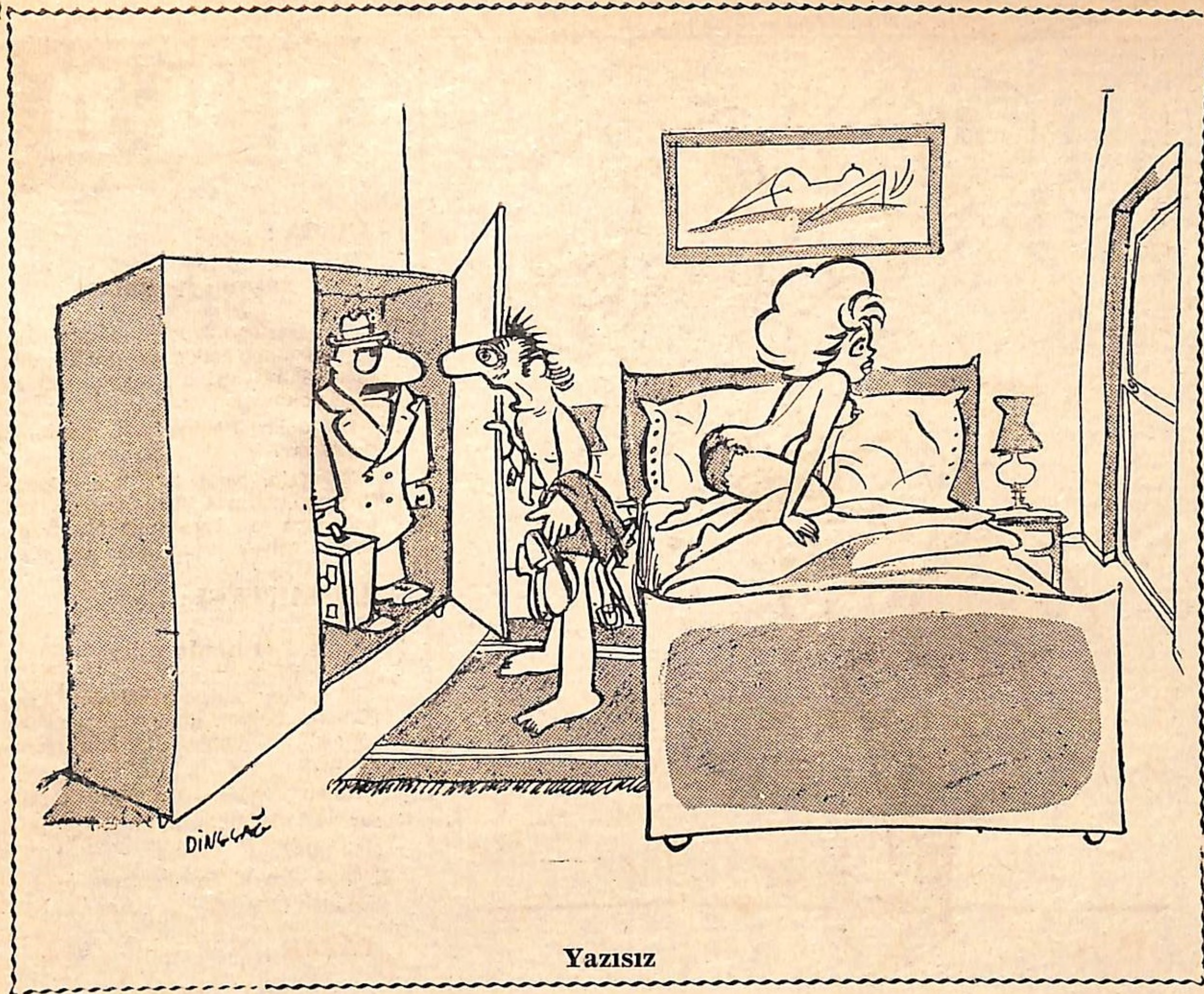
Zavallı memurcuk elindeki üç kuruşu her değerli şey gibi, hâtıra olarak saklıyor!

Vedat SAYGEL

— Vatandaşa nüfus cüzdanı yerine numara verilmesi istendi. —

Yazısız

Yazısız

— Aaa, şuna bak, hakik

PAHALILIK ÜSTÜNE

Ninelerimizin, çocukluk anılarımızı süsleyen masallarından tutun da, büyüklerimizin, hayranlıklarını ifade için kullandıkları sözlere kadar girmiş, bir deyim vardır:

«Paha biçilmez...»

Evet, «Paha biçilmez» bir değer ölçüsü idi. Ama, ölçülemiyecek kadar büyük olan değerlerin ölçüsü...

Örneğin, iyi bir arkadaştan mı söz ediliyor, hemen:

«— O'nun arkadaşlığına paha biçilmez.» derlerdi.

Sevgiliden mi konu açıldı:

«— Kalbinin temizliğine, huyunun güzelliğine paha biçilmez» sözünde dile gelirdi değer üstünlüğü...

Hattâ, ülkemizin güzel şehirlerini görenler bile, görmeyenlere anlatırken kısaca, paha biçilmez, sözcüğünde nokta koyarlardı. İstanbul'u görmeden âşık oluşumun nedeni, büyüklerden, kitaplardan onun değerine paha biçilmez olduğunu öğrenmemdendir.

Düne kadar, her; çok güzel, her; çok büyük için kullanılırdı bu söz. Düne kadar diyorum, çünkü, bugün:

Arkadaşlıklara da paha biçiliyor artık —çıkar ölçüsüne göre— aşk'a da... Sevgiliye de... Yalnız, huyuna göre değil, boyuna göre. İstanbul'un güzelliğine gelince, onun da ölçüsü her gün veriliyor gazete sütunlarında.

Demek ki, yaşantımızda, değeri bilinmeyen, ölçülemeyen bir şey kalmadı. Her güzelliğin, her kıymetin fiyatı, değeri belli. Hepsine paha biçiliyor artık.

Ama durun bakalım, bir avuncumuz var galiba; politikacılarımız sağolsunlar, bu özlü deyimin unutulmaması için, kullanacak yeni bir ortam hazırladılar bize. Doğrusu, paha biçilemiyecek bir armağandır bu.

Bu armağanı bilmeyenlerin
aklına yazık,
Çünkü, gittikçe büyüyen
ve de sivrilen,
Değerine asla paha
biçilemeyen
Her gün yediğimiz
sevimli KAZIK...

Fikret YILMAZ

SABAHLARI, yürüyerek giderim iş yerime. Plâkçı dükkânlarının çok olduğu bir caddeyi geçmem gerekir her gün. Her dükkândan, bir başka hava yankılanır koca caddeye. «Her kafadan çıkan sesler» örneği. «Müzik ruhun gıdasıdır» demiş birisi. Şimdi, «İyi demiş» diyeceksiniz siz. Oysa, benim ruhum, rejim yapacak kadar, doydu müzikten yana. Yolu değiştirmek ise, mümkün değil. O halde, çekeceğiz çaresiz. Sabahın ilk saatlerinde, hıçkırıkla, ağıtla dolu plâkları dinlemeye, kaçınız dayanabilirsiniz bilmem. Neyse, demem o deme değil aslında. Geçenlerde bir gün, yine iş yerime giidyorum, müzik sesleri ile garnitürlü o ünlü caddeden yürüyerek. İlk plâkçı dükkânından, tezene tutan parmağını sazın gövdesine vura vura çalan bir âşığın, çaldığı oyun havası taşıyor caddeye. Arada bir de, sazı çalana ait olduğunu sandığım, kalın bir ses geliyor plâktan:

— **Haydiii... Yürrüüü... Yürrüüü...**

Yürüdüm. Bir kaç adım ötede, bir başka plâkçı dükkânı. Sazla çalınan bir başka oyun havası ve de o havanın arasından zaman zaman duyulan, bir başka ses:

— **Tek... Tek...**

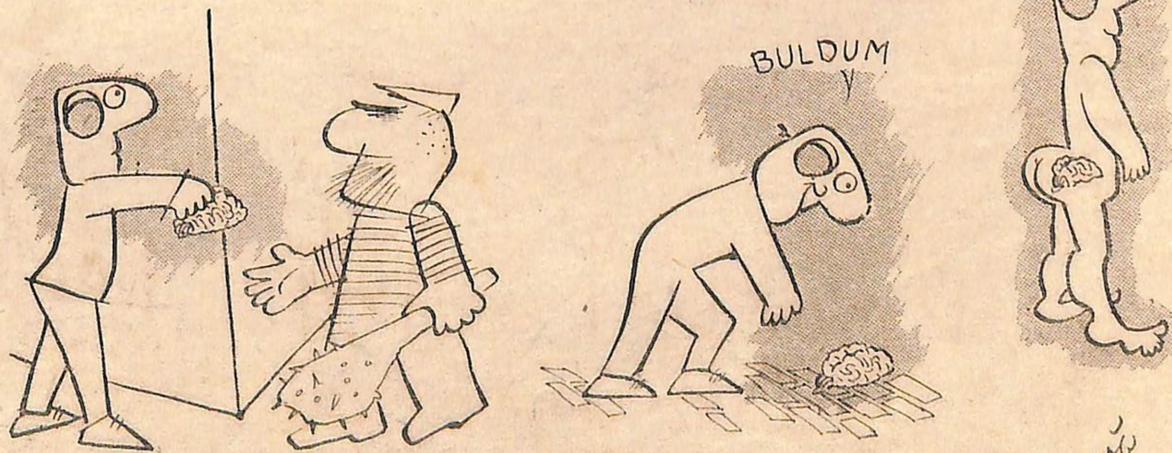
O da nasıl oluyor ki? Eh... Madem, «Tek... Tek...» deniliyor, biz de ister istemez, başladık teklemeye. İş bu kadarla kalsa iyi. Keloğlan'ın tuz öyküsü gibi, biribirini izliyor olaylar. Bir başka plâkçı dükkânından, coşkulu, kıvrak bir «Karadeniz horonu» duyuluyor. İnsanı yoldan çıkaracak kadar hareketli ve fıkır fıkır bir parça bu. Ve o havanın içinden de, bir Karadeniz'li sesleniyor, kendine özgü şivesiyle:

— **Ha Hasan... Ha Huseyun... Sağdan bak... Soldan bak... Hop... Hop... Hop... 1, 2, 3...**

İnanın, nereye bakacağımı şaşırdım iyiden iyiye. Neyse ki,

GÖR

TO

BEYİN VE A

rkler moda. — Gazeteler —

rk giymiş... Ne demode!..

— Aaa, hemen beğendim olur mu??.. Daha görmediğiniz yüzlerce ayakkabı var!..

ÜLER

n

NAY

klâsik sazlarımızın çaldığı bir başka oyun havasının, o esrarlı müziği getirdi aklımı başıma. «Ne kadar da güzel çalıyorlar» dememe kalmadı, tiz bir kadın sesi duyuldu bu kez. İsterik, kışkırtıcı ve de o biçim:

— **Oh... Oh... Aşağıdan, yukarıdan... Oh...Oh...**

Şimdi siz, abartma diyeceksiniz bu anlattıklarıma. İnanın, gerçekten böyle oldu o sabah. Bir de, disiplinsiz ve sistemsiz bir millet olduğumuzdan yakınırız zaman zaman. Oyun havalarımızdaki düzen, örnek olmalı tümümüze. Örneğin, radyolarımız bu plâkları çalmalı, sabah, akşam:

— **Yürrüü... Yürrüü... Tek... Tek... 1, 2, 3...**

....

Millî televizyon olma yolunda atılımlar yapan, Ankara Televizyonunda, Halit Kıvanç'ın yönettiği bir yarışma programı var: «Bildiklerimiz — Gördüklerimiz — Duyduklarımız»... Ana çizgileriyle, bir kültür yoklaması programı bu. Geçenlerde, pek sevimli, pek güleç bir hanım kızımız, yarışmacı olarak katıldı bu yarışmaya. Ne iş yaptığı sorulduğunda, «Manken» olarak tanıttı kendisini. Elhak, görebildiğimiz kadarıyla, bir mankende bulunması gereken ölçülere sahipti bu kızımız. (!) Ha... Bir de, bir de Yeşilçam'dan teklif aldığını söyledi, o kendine özgü güleçliği içinde. Sonra, «Tarih, Coğrafya, Edebiyat, Spor, Müzik, Aktüalite» dallarında sorulan on soruyu, kısa kesin ve kendine güvenen insanların soğukkanlılığı içinde cevapladı. **Nasıl mı?**

— Bilmiyorum, diyerek.

O, sorulan soruları bilemedi ama, biz Türk filmciliğinin neden çıkmazda olduğunu bildik. Böylesine kültürlü kızlarımızı (!) yıldız diyerek, göklere çıkardığı için olsa gerek...

MANİ'LERE ZAM GELDİ

Akşam oldu hay yine
Çulun eğdi tay yine
Hep fiyatlar zam almış
Ben fakire vay yine.

Ay açmaz bulut açmaz
Ay buluta kavuşmaz
Ne kadar maaş alsam
Ay başına kavuşmaz.

Âşık der ki bende vur
Suyu kaldır bende vur
Kazıklardan yaram var
Bir zam koyup sen de vur.

Ayıplama yâr beni,
Ey yüzü gülzar beni
Her kazığı yedikçe
Basıyor efkâr beni.

Bahtın saçından kara
Maaşına ek ara
Yoksa seni bırakır
Kaçarım bir simsara.

Bülbülün yuvasına
Gül girer rüyasına
Oğlan kıza âşıktır
Kız onun parasına.

Bahçelerde börülce
Kız belin neden ince
Sen de mi kemer sıktın
Şu zamları görünce?

Bağa girdim üzüm var
Erken çıkma sözüm var
Yüzde yüz zamlı olsan
Yine sende gözüm var.

Bahçelerde göreyim
Bu da Muz'dur diyeyim
Almak mümkünsüz oldu
Seyrine ne vereyim?

Çorap ördüm yaş imiş
Ayaklarım üşümüş
Fiyatlar düşmüş sandım
Uyandım ki düş imiş.

Çimeni dağlardan al
Gözyaşın ağlardan al
Kazıklanır ölürsem
Haberim bakkaldan al.

Düş'üm dolu kasadır
Açlık bana yasadır
Yorgan kurbanın olam
Neden boyun kısadır.

Fiyatlar düğün eyler
Seyreder bunu Beyler
İster ağla ister gül
Bakkal bildiğin eyler.

Karaborsa kaynaşır
Üç kâğıtçı oynaşır
Radyo zam yok dese de
Benim dilim dolaşır.

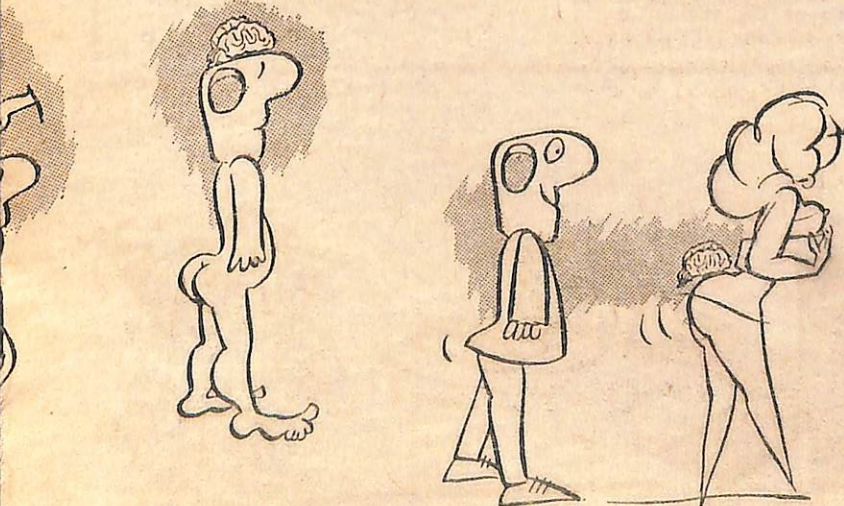
Peruz yüzük takarım
Ben güzele bakarım
Bir armağan isterse
Temennayı çakarım.

Pencerede şişesin
Sıyrılasın düşesin
Sen bana çok çektirdin
Tefeciye düşesin.

Pencereden bakan yâr,
Beni borca sokan yâr
Elinde uzun liste
Manavlara salan var.

Pınarın taşına bak
Fiyat artışına bak
Aşkıma zam koyunca
Dönmüş bir şaşkına bak.

Fikret YILMAZ

L ÜZERİNE

Bir eser nasıl yanar

Suavi Süalp

OPERADAKİ Hayâlet filmini görenler, hayâletin bütün bir operayı nasıl yaktığını hatırlayacaklardır. Hattâ belediyenin suları münasebetsiz bir maksatla kesmesinden bu işte parmağı olduğu bile söylenecektir... Koskoca Operanın tekel kibriti gibi yanmasından ötürü bütün sanatseverler üzülmüştük.

Ateş ve yangın muhakkak ki çok gaddar şeylerdir. Her şeyi yakıp kül eden bu nesnenin, bir gün benim iki ay emekle hazırladığım bir tiyatro eserimi de yakacağını hiç düşünmemiştim.. Bu işten bir kaç kuruş kazanmak çabası içinde olmam, fakat hep üçün birini almam, beni yazmaktan yıldırmamıştı... Bu yaz sineği bol, suyu az, denizi çakıllı, güya bir sayfiye yerinde, Avrupalı büyük yazarlara özenerek çalışmış, bir elimle sinekleri kovarken bir elimle de oyunumu yazmıştım. Bana göre iyice bir oyun olmuştu. Tabiî ki oyunumu yazarken hangi tiyatrolara verebilirim düşüncesini de ihmal etmemiş ve tiyatro kadrolarını göz önüne getirerek oyunun kişilerini ona göre ayarlamıştım... Bu iş zordur... Falan tiyatroda kafa çeken bir oyuncu vardır... Yanındakiler lâf toplar... Başka bir tiyatroda perdeciler bile sahneye çıkar. Başkasında rol bölümü yüzünden düşman kazanırsınız... Kısacası oyun yazmaktan daha çok, oyunun sakatlanmadan oynanacağına emin olduğunuz bir tiyatro ekibi bulmak endişesi adamı yorar... Neyse traşı fazla kesmeden sadede gelelim...

Oyun yazıldı... Dosyalandı... Keyifle altına tarihi atıldı... İstanbul'a gelindi... Kafamızdan geçen tiyatrolardan birine gidip oyun okunacak ve anlaşmaya varıldığında da bir kaç kuruş alınacak... Eh kolay mı?... İki ay çalış ve sonunda tabiî semeresini görmek için normal yollardan faaliyete geç... Ben de Necati beyin tiyatrosunu bu eserin oynanması bakımından en yararlı bulduğumdan oraya damladım... Samimi adamdır Necati bey... Ciğer canlıdır... İyi bir sanatçıdır. Sahneye çıktı mı halkı kırıp geçirir... Ekibi de iyidir... Biraz memur zihniyetli tiyatrodur ama, sağlamdır... Gişesinde turnike bilet dönmez... Muhasebecisi vardır... Yazarın hakkını az yer... falan filân...

Necati bey ve karısı oyunu bir güzel okudular... Pek beğendiler. Benim bir üstad olma yolunda olduğumu bana nazikçe hatırlattılar... Bu eserin ancak onlar tarafından oynanacağını belirttiler... Bana çaylar ısmarladılar... En sevimli bir dille eserin bir kaç gün kendilerinde kalmasını rica ettiler... Sahneye koyacak olan Şerafettin bey de bir gözden geçirsin... gibi lâflar sıraladılar.

Bu kadar iltifata ve samimiyete karşı, kabak gibi:

«— Hayır, ben eserimi kimseye teslim etmem... Mukavele yapalım sonra... Piyasadan yemediğim kazık kalmadı...» desem olmaz, değil mi?... İnsanlara hiç mi itimadınız kalmadı yâni?... Ona inanma, buna inanma, kime inanacağız?... Koskoca tiyatro senin eserinle mi kalkınacak?... vesaire...

Ben kafamda alacağım paraların hesapları, memnun, yağmur altında otobüs bekleyerek, arada bir tekleyerek randevu verilen güne kadar geldim...

Bir inşirah, bir ferahlık, her tarafıma limon kolonyası sürülmüş gibi bir rehavet içinde tiyatroya teşrif ettiğimde Necati bey ve hanımını pek sıkıntılı, âdeta üç gündür peklik çekermiş gibi bir yüzle gördüm... Nasılsınız? İyi misiniz?... Ne var, ne yok?... gibi lâflardan sonra sıra eserin neticesine geldi:

«— Eh, her halde metöranseniniz, yahut da rejisörünüz eserimi okumuşlardır... Fikirleri ne?» diye sordugumda, Necati bey ve hanımı Fernunde hanım biribirlerine baktılar... Acaba nasıl söyleyeceğiz?... Çok da ayıp olacak ama... gibi kıvrandılar...

Ben eseri beğenmediler, mahçubiyetlerinden şimdi bana bir kahve daha ısmarlayacaklar derken, Necati bey:

«— Valla nasıl söyleyeyim... Sahnede pek rahat konuşan ben, şu anda o kadar zorlukla size şunu anlatmak isterim ki...» diye kabız bir konuşmaya girdi...

Ben cebinden cüzdanı çekilmiş soğan tüccarı gibi ikisinin arasında şaşkın bakınırken, böyle zamanlarda daha cesaretli olan kadınlar olduğundan, Ferhunde hanım, sahnedeki tabiî haliyle anlattı:

«— Ah Lütfü bey... Vah Lütfü bey... Yandı...»

«— Ne yandı... Sizin küçük Oktay mı?... Çay mı devrildi üstüne?»

«— Ha... hayır... Anlatsana Necati...»

(İyi oynuyorlar... Maşallah...) Necati, karısının girişinden sonra açılmıştı:

«— Yâni eseriniz yandı... Bizim aptal Ayvaz efendi, sizin oyununuzu odun zannetmiş, bizim soyunma odamızdaki sobaya atmış...»

«— Vay odun vay...» demişim. Sonra da öylece bakakalmışım...

Ferhunde hanım benim bakakalmamdan istifade lâfları sıraladı:

«— Biz oyundaydık. Bilirsiniz bizim odamız çok soğuk oluyor. Tabiî terli terli oyundan çıkıyoruz... O sersem herife kaç kere, sobaya bir şey atarken iyi bak, dedim... Hattâ bir keresinde odun diye bizimkini atacak oldu. Neyse oyun bitti. Biz odamıza girdik... Bir koku...»

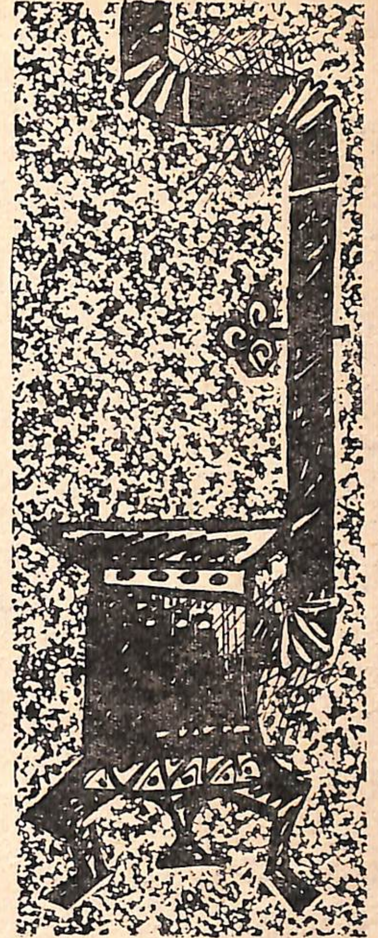
Necati tamamladı:

«— Kâğıt kokusu... Hemen atıldım... Sobanın içinden sizin oyunu çıkardım ama... Maalesef...»

Ben tamamladım:

«— Üç perde, on tablo, yirmi meclis cayır cayır yanmıştı, değil mi?...»

«— Yaaa... Bilseniz beş gündür ikimiz de şey yapamıyoruz... O kadar üzüldük ki... O kadar üzüldük ki... O kadar üzüldük ki...»

Ben dayanamadım. Onların haline içim parça parça oldu:

«— Ne olmuş yâni bir eserim yandıysa... Siz sağ olun canım. Alt tarafı iki aylık bir çaba... İki ay nedir ki, göz açıp kapayıncaya kadar geçer...»

Karı koca çok ferahladılar. Necati:

«— Bak olgun yazara... Tabiî siz üç günde aynısının tıpkısını çıkarıverirsiniz... Sizde bu kafa varken... Ben hep söylerim Lütfü bey ne velet, pardon, velût bir yazardır diye... Sizin için oyun yazmak maşallah öyle kolay ki... Sahi siz oyunlarınızı müsveddesiz yazarmışsınız... Vallahi hayret... Değil mi Ferhunde?... Şu Lütfü bey âlem adamdır vallahi... Bak hiç aldırmadı... Ben sana demiştim... Neye aldırsın?... Kibar adam... İnce adam... O rolü de ne kadar beğenmiştim... Ama Lütfü bey beş güne kadar bir tane daha yazar... Bu seferki yüzyirmi sayfa olsun e mi?...»

Artık dayanamadım ve:

«— Ben size oyun yazıp vereceğime bir çeki odun alsam daha iyi olmaz mı?» dedim...

Karı koca bu esprime bir güldüler bir güldüler sormayın...

Suavi SÜALP

— Tekel, çayı 50 kuruş ucuzlattı. —

UCUZLUK

ZEKİ

— Yeni yılda, size bundan başka bir ikramda bulunamadığım için üzgünüm!..

Sizin için

Yazısız

HAVANIN KOKUSU

Efkârlanan bir adam, evin mutfağında başlar içmeye. Aradan zaman geçer, karanlık basar ve:

— Pencereyi açayım da biraz hava alayım, der.

İyice sarhoş olduğundan pencere yerine teldolabın kapağını açar, derin derin nefes alır ve:

— Öf be... Hava da peynirsi peynirsi kokuyormuş meğer!...

Diyerek kapatır pencereyi ve tekrar içmeye oturur.

A. Cengiz AYBATILI
Koçular Ortaokulu Müdürü
EĞRİDİR

MİNİK HİKÂYE

İlk randevuyu otobüse verdiler
İlk durak, son durak
Diz dizde, el belde
Akşama dek gezdiler.

İkinci üçüncü randevu yerleri
Şehrin kenar parkları
Kırık kanepeleri...
Daha sonra bağ bahçe araları
Nerde kimse yok
Neresi ağaç altı çimenlik
İki kişi yanyana
Dudak dudağa seviştiler
Ayrıldılar yarına...

Bilmem kaçıncı randevu sonu
Bir evde kışa doğru
Kadın patik örer
Adamın karın doyurmak işi
Oldular üç kişi.

Özkan Gönlüm

BERBER NASİHATI

Memleketim olan Trabzon'da bir gün sakal traşı olmak için bir berbere girdim. Berber kalfası yüzümü sabunlarken bir yandan da şöyle nasihat ediyordu:

— Kardeşim, elim biraz titrektir. Traş esnasında size bir şey sorarsam sakın konuşmayın.

Tuhafıma giderek:

— Madem ki öyle traş esnasında bana bir şey sormayın, ben de cevap vermeyeyim, dedim.

Bu sefer usta lâfa başladı:

— Kardeşim hiç merak etme. Traş olurken biz sana bir şey sorduğumuzda sen konuşarak cevap verme, dedi. «Evet, hayır» yerine başını salla kâfi.

Hasan BAHAR
45 P. Al. 2 Tb. 5 Bl.
Ümraniye/İSTANBUL

HEP O ŞARKI

Geçen yaz bir hafta sonu eğlenmek için yazlık gazinoya gittik, arkadaşlarla ön masalardan birine oturduk, hem yemek yiyoruz hem de programı seyrediyoruz. Programın sonuna doğru bir şarkıcı çıktı. Sahnede kaldığı sürede hep aynı şarkıyı, aynı sözleri söylemeye başladı.

Şarkı şöyle: «Sana günahh!... Bana günahh!... Ona günahh!...»

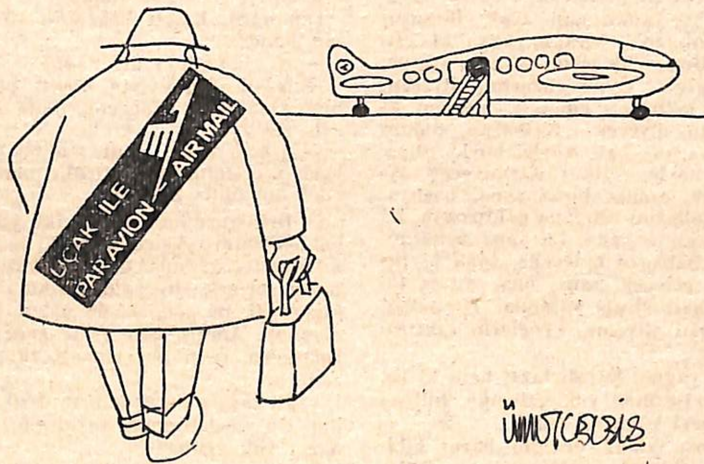
Hep aynı lâflar. Nihayet arkamızda oturan ve şarkının sözlerinden rahatsız olan bir müşteri ayağa kalktı ve şarkıcıya hitaben:

«— Kardeşim sana günah... Ona günah... Buna günah... Yahu bize de günah!... Başka şarkı bilmiyorsan hiç söyleme daha iyi!» dedi.

Kemal ÖZŞAHİN
Göztepe Taşmektep Sok. No: 1/2
İSTANBUL

— Terbiyesiz!.. Ben çıplak iken telefon etmeye utanmıyor musun!..

Yazısız

PEKMEZ

Köyümüzde bağları olan Hasan adında ihtiyar bir adam vardı. Bir gün onların bahçesinde pekmez kaynatıldığını gördüm ve:

— Hasan dayı, bana üç kilo pekmez ayır da yarın alayım, dedim.

Ertesi gün pekmezi almaktan vazgeçtimi Hasan dayıya söyledim.

Hasan dayı:

— A evlât, almayacaktın da pekmezin içine niye su kattırdın bana?... demez mi...

İsmail PINARBAŞI
Kurudere Cad. No: 22/A Arçelik Servisi. Salihli/MANİSA

ELT

— Nişanlım R. BORA'ya ithaf —

Kartını aldım.
«Yeni yılda mutluluklar bizimle olsun» diyorsun
Temennin dileğimdir.
Fakat
«Bu yıl da verilmiyor birikmişler
Yan ödemeler durduruldu
Üstelik bu yıl terfi de yok
Hele yeni vergi ve zamlardan sonra
Bu yıl da evlenemiyecek miyiz diye sormak yok»
Haberin olsun.

Ergun YILMAZ — Karşıyaka/ANK.

AŞKLAR

Gözyaşı, hasret, cefa;
Leylâ ile Mecnun aşkı.
Araba, disko, sefa;
Lili ile Memo aşkı.

AVUNTU

Sen beni sevmesen bile, diyorum;
Ben seni,
İkimize yetecek kadar seviyorum.

METİN PÜTMEK

KAÇAK KIZ

Bir gün kaçtı evinden
Yollarda hanlarda yattı.
Rüzgâr geriye attı
Bir idi canı giderken kızın
Meryem gibi ansızın
İki oldu kendiliğinden.

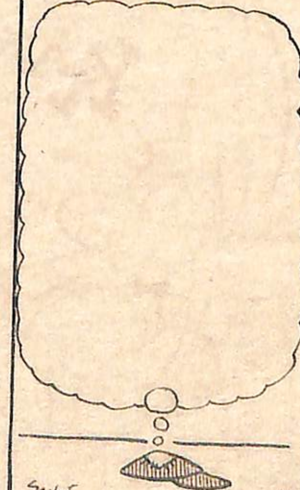
H. Zekâi YİĞİTLER

1

2

3

4

5

Yazısız

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

— 2 —

— Yattın mı oğul? diye sordu İmamgızı.

— Yatıyom ana, diye cevapladı İdiris.

Oysa ki yatmıyordu. Mihrican'ı düşünüyordu, aynı, iki yıl, başını koğuşta yastığı koyduğu zamanlar gibi. Nöbetleri onunla tutmuştu İdiris, patatesi, soğanı onunla soymuştu İdiris. Hep o anı beklemişti. köye vardığı günü. Sonra, anasıyla yalnız kalacağı bir zamanı. Kimbilir, belki anası da, oğlunun Mihrican'a tutkun olduğunu biliyordu.

«Eee oğul, n'ahal, seni de iki ayaklı iki başlı edek mi?»

Bir suskunluk, bir kızarma...

«Hee oğul, Mihrican'ı alak mı sana?»

Sadece bir baş sallama...

Sonra ardından düğün... Ve Mihrican'la geçecek ilk gece... Mihrican'ın titreyen elleri, titreyen dudakları... Yaman Mırtaza:

«Gız gısmının en datlı yeri, şöyle çininden aşşağı öpe öpe endin mi, bil ki, senin de her yanın titremiye, yanaklarından alaf alaf ataş çıkmaya başlar. Sona, şöyle bi gabalarına yapışdın mı? Ulan beee! Gel teskere gel!»

Mihrican'ı bir kez bulgur sererken görmüştü. Bol şalvarının içinde bile kalçaları dolgun dolgundu. Ya o bulguru karıştıran elleri, oynayan gelinin elleriydi sanki... Yaman Mırtaza:

«Avradı oynadacan, gıvırda gıvır da oynadacan, bil ki o senin avradın, heç kimse garışamaz, heç kimse gınıyamaz. Sokacan odaya, oynadacan. Aç gollarını, dola boynuma, diyecen. Gıvırttıracan galçasını, degirmen daşı gibi, bilmiyo mu oynamak, gendin gösderecen, gendin gıvıracan, kim görür kim bilir senin gıvırdığını, ondan sona avrat gıvıracak, gıvıra gıvıra oynıyacak, dışarda da bi soğuk bir rüzgâr... Aman Allah!... Gel lan tezkireee geeel!»

Mihrican'ı oynattı bir ara hülyasında...

«Acep esgimiş midir o dallı güllü fisdan?»

«İşte o fisdan, çıkaracan onu üsdünden, uzun saçlarını öpe öpe... Sona, dur diyecen şu ocağın başında, alafın ışığında bi seyredem seni. Belli ki utanacak, saçıyla o yanını bu yanını gapıyacak. Dutacan saçlarından, bırakmıyacan ki örtsün. Gızaracak yüzü, Mırtaza'nın dediği gibi. Oyna cügerim, diyecen. Belli belirsiz gülecek, bilmem ki gurban, diyecek... Kalkacan, gendin oynayacan, bak böyle böyle, diyecen, böyle... İlkin istemiyecek oynamak, amma biraz sona, başlıyacak gollarını iki yana galdırmıya, iri galçasını o yana, bu yana oynatmıya,.. Bakacan öylecene, sona bi titreme gelecek, sana, ona, ısıtma löbeti hait etmiş yanında. Titriyecen ki nasıl titreme, çenelerin takırdıyacak.»

Ne yaman şu Mırtaza, belli ki şehir yerlerinde çok çalışmış, biliyor her şeyi gâvurun eniği...

«Sona, gadın dediğin barut gibidir, ataşlamasını bilecen, bi ataşla, ondan sona söndür babam söndür... Amma, sabaha gadar hep söndürmiye çalışma, arada gene ataşla, gene söndür... Bakdın sönmüyo mu, yumrukla, amma seve seve yumrukla, okşıya okşıya yumrukla... Sona sık, sık korkma. Heç bi avradın beli sıkmağınan gopmaz. Sık sık sık...»

Bir köpek sesi duyuldu... Ardından Halo dayı'nın poflaması.

— Uyumadın mı Halo? dedi İmamgızı.

— Yoo, uyumadım.

— Sevinçdendir belli, oğlun geldi.

— Heye... Hem ondan, hem de Isdanbıl'a gedecem ondan...

İmamgızı, kalktı doğruldu yorganın içinden:

— Ne Isdanbıl'ı ki? dedi.

— Nasıl olsa eviyin direği geldi, ben Isdanbıl'a gedecem, öküz alıp gelecem...

— Allah Allah, dedi kadın, bire herif sen aklını mı yitirdin, nerden çıkdı bu öküz lâfı da?

— Bekliyordum... Tam iki yıldır bekliyordum... İdiris gelecek, Isdanbıl'a gedecek, bubasına iki öküz gazanıp gelecek, diyordum. Amma bakıyom ki, ne sen, ne de oğlan, a diyonuz. Amma ben varır gederim İmamgızı, varır gederim. Korkmam gederim...

— Bi tarafa da gedemen, dedi kadın. Bu yaşdan sona, yaşın gaç, habarın yok galiba?

— Gederim, vallah billâh gederim.

— Gedemen, bilirim ben seni, gedemen dedim mi gedemen.

Kızdı Halo dayı, doğruldu yorganından:

— Zıddıma gonuşuyon İmamgızı, zıddıma. Ben gederim dedim mi, bil ki gederim.

— Ölün galın oralarda, sona soğuk yüzüne bakan olmaz.

— Heç bişey de olmaz.

— Bak herif, kim senin gafana gattıysa bunu, kendi getsin, gendi öküz sahabı ossun, davar sahabı ossun. İşde, aşşada iki geçimiz var, yeter de artar bize. N'edecen fazlasını?

— Biliyon mu sen, senelerdir düşlerim bunu, senelerdir. Beklerim oğlanı, esger ossun gelsin, ya o getsin, ya da ben...

— Belli ki senin getmeyeceğin, salacan oğlanı Isdanbıl'lara, yabanlık zor Halo... Gendin niye getmedin gençliğinde? Çekemezdin yabanlığı deel mi? Gendi çekemediğini oğluna çekdirecen?

— Hüs İmamgızı hüs! diye bağırdı Halo dayı. Bubalık mıyım ben, he bubalık mı?

— Bubalık etmez senin ettiğini, oğlanın ilk geldiği gün, oğul geden mi Isdanbıl'a?

— Yat hadi yat, dedi Halo dayı, eksik eteksin ermez aklın heçbi şeye.

Bir zaman konuşmadılar. Bu arada Halo dayı, tabakasından tütün çıkarıp sardı, çakmak taşıyla kavı tutuşturup sigarasını yaktı.

Oğluna baktı, karanlıkta gördü oğlunun açık ağzını. Düzgün aralıklarla nefes alıp veriyordu. İmamgızı'yla gözgöze geldi. O da oğluna bakıyordu...

— Kak, dedi karısına, kak da şu fanosu söndür.

Kadın kalktı, hafif bir üflemeyle lâmbayı söndürdü. Bir anda zifirî karanlık oldu odanın içi.

— Eee, dedi Halo dayı, biz de böyle söndük biz de... Amma iki öküzüm olacak...

Kadın:

— E vallaha sana cazılar büğü yapmışlar, dedi.

— Büğü ha...

Güldü için için Halo dayı...

* * *

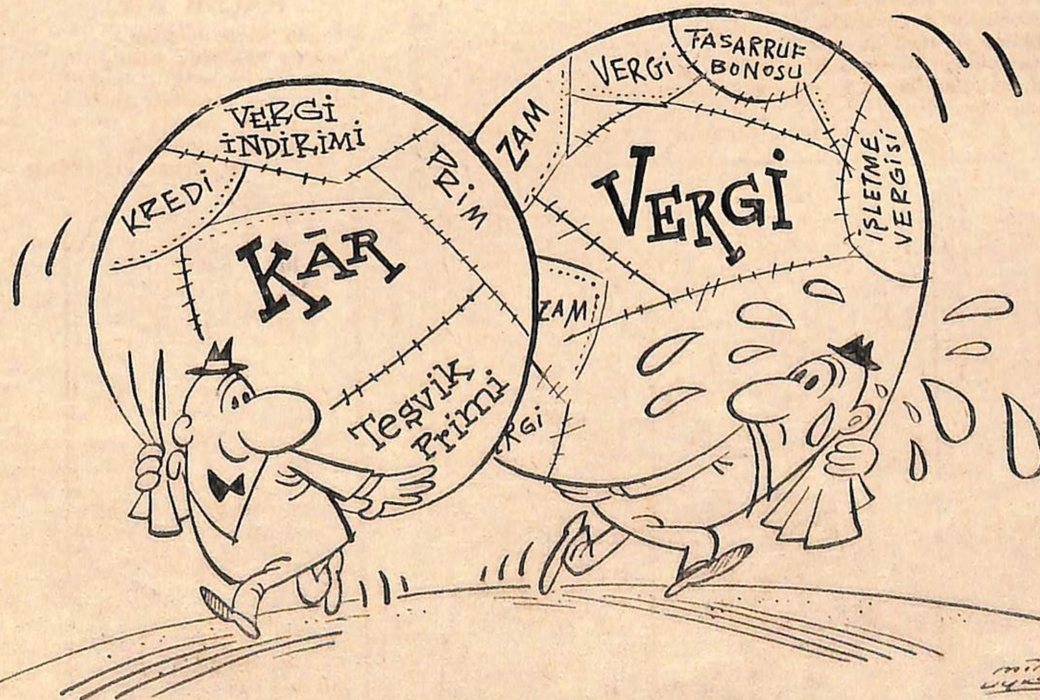
Sonbahar sabahları, ilkbahar sabahlarına benzemez Mescitli'de. Ilık olur sonbahar sabahları. Toprak ana ısınmıştır, öyle bir kez savrulan kar soğutmaz onu hemen birdenbire. İnsanlar, bir daha tam sekiz dokuz ay sonra görecekleri güneşin ışıklarından yararlanmak için sokaklara çıkarlar. Duvar diplerine, rüzgâr almayan yerlere çömelirler. Put gibi otururlar güneşin karşısında, sanki ona tapıyorlarmış gibi. Sonra, yavaş yavaş güneş onları ısıtmaya başlayınca, önce, yün çoraplarının içindeki ayak parmaklarını oynatırlar, ardından kollarını, ellerini... Hep güneşe bakarlar, hep... Sanki onda bir şeyler ararlar... Yıkık kaşlar, büzülmüş gözler, kasılmış boyunlar... Konuşmazlar da hiç.

Gelen, bir —selâmünaleyküm— der, hepsi o kadar. Ondan sonra, o da çöker yanlarına. Bazan, bilinçsiz olarak, tüm gözler, rüzgârın önünden kaçışan bulutu seyreder. Bazan kara bulut izlenir endişeyle. Öteden, tâ Kirman yarığının ardından kopup gelen kara bulut. Bu bulut ilkin yağmurdur, sonra kar... Kimse ağzını açmaz, «kar geliyor, yağmur geliyor» diye, amma hepsi de aynı şeyleri konuşurlar suskun suskun... Öteden bir keçi melemesi gelir, hepsi de bilirler ki, bu Abdo'nun keçisidir, Hebo halanın keçisidir. Sesinden tanırlar... Söylemezler

ÇIKAN KISMIN ÖZETİ :

Doğu'da Mescitli Köy'de yaşayan Halo dayı, altmışını geçkin fakat güçlü kuvvetli, iyi kalbli, saf bir köylüdür. Günün birinde oğlu İdris askerlikten terhis olur. Annesi İmamkızı'na, sevgilisi Mihrican'a kavuşur. Öteden beri iki öküze sahip olmayı arzulayan Halo dayının, oğlu köye döndükten sonra bu isteği yeniden canlanır. Karısı İmamkızı'nın karşı çıkması sonucu oğlu İdris'i gönderemediğinden kendisi İstanbul'a gidip öküz parası kazanmaya karar verir.

— Yeni yıl bütçesiyle 15 milyar vergi geliyor. —

Sırt hamalları!

biribirlerine, «İşte Hebo halanın geçisi meledi» diye. Çünkü, gerek yoktur söylemeye... Sanki, bir görevmiş gibi, sigara içilecek zaman da bilinir. Belli aralıklarla tabakaların açılan kapanan, «çıt çıt» sesleri duyulur. Bazan bir konuşma olur:

— Mamo oğul, benim kâat tükenmiş, bi cara kâadı uzat hele.

Dumanlar güneşe üflenir, tütsü niyetine... Keçiler, koyunlar gönderilmez böyle havalarda hergeleye... Belli olmaz, biraz sonra bir kar, bir fırtına, çoban ne yapsın ki onca koyuna... Evlerde meler durur, keçiler, koyunlar, irileşmiş kuzular... Mescitli'de öküz azdır. Bir çift Bayram Keko'nun vardır, bir çift Dingil Zako'nun, bir çift de tahsildar Şerif'in... Çift zamanı, başka köylerden gelen öküzleri saymazsak, bu kadardır Mescitli'nin öküzleri... Bölük pörçüktür toprak, kiminin üç dönüm, kiminin beş dönüm... Bazılarının da, bahçeleri vardır dutlukların yanında, dere boyunda. O bahçelerde hıyar yetiştirirler, bostan yetiştirirler, bir de kabak, fasulye yetiştirirler. Çocuklar, bunların hepsini yeşil yeşil yerler. Kabağa tuz ekerler, fasulyeye bağ ekşisi dökerler, hıyarı kabuğuyla yerler...

İdiris, Bedo emminin evine el öpmeye gittiğinde Mihrican'ı göremedi. Hatça teyze, ona bağ şerbeti uzatırken:

— Ya oğul, dedi, bitdi işde asgerlik. Sağ olmaya ne tükenmez ki, yiter ki canın sağ ola...

— Heye Hatça deyze...

Gözü boşu boşuna Mihrican'ı araştırıyordu.

Şerbeti bir dikişte içti tüketti İdiris:

— Ben kalkam Hatça deyze, dedi.

— Sağol gurban, dedi kadın... Gene gel...

O sırada, iki keçi biribirleriyle çekişmeye başladılar. Hatça teyze bağırdı:

— Gız Mihricaan, şunnarı ayır.

İçerden torun cevap verdi:

— Dezem bahçaya getdi neeneee!..

— Hay gözü çıkmıya geçiii, gaful gadaya gelesiin geçiii... Gülegüle İdiris oğlum gülegüle, ben şu hayınları ayırım...

Çıktı oradan İdiris... Anlamıştı... Mihrican kendini bekliyordu bahçede... Babasının ve komşuların güneşlendikleri yoldan geçmedi. Çeşmenin arkasını dolandı, sonra yıkık değirmenin oradan bahçelerin olduğu yere vardı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. İşte, tam iki yıldır düşünü kurduğu yavuklusuyla biraz sonra konuşacaktı. Kimbilir, yavuklusu ona neler anlatacaktı... Çiti aştı, kocaman bir kesiği ayaklarının altında ezdi. Bedo emminin bahçesine vardı. Mihrican gözükmüyordu... Seslenemezdi ki... Olur ki, oğlan kardeşiyle veya bir kız arkadaşıyla gelmiş olabilirdi. Vişnenin altına geldi, sağ tarafta bir çıtırtı duydu. Döndü baktı, Mihrican, sararmış fasulye fidanlarındaki son fasulyeleri topluyordu.

— Mihrican! dedi.

Korktu Mihrican... Birden küçük üsküre düştü elinden. Üsküreyi alayım derken, yüzünü çizdirdi sap sap olmuş fasulye fidanına...

— Ben geldim Mihrican...

— Hoşgeldin, amma gören olur İdiris...

— Bi gonuşuyum gedecem...

— Nerden bildin burda olduğumu?

— Size getdim, söylerlerken duydum.

— Buraya geleceğini biliyordum...

Yaman Mırtaza:

«Gız gısmının eline yapışdın mı, tamam, iş yapışıncaya gadar, ondan sona korkma, başga yerine de yapışın. Alitirik elden geçer.»

Yanaştı İdiris, o yanaştıkça Mihrican kaçtı. O kaçtı, o kovaladı... Sonunda, yapraklarını yeni dökmüş olan kayısı ağacının dibine vardılar. Burdan bu tarafa kaçamadı Mihrican, daha doğrusu kaçmak istemedi. İdiris elinden yakaladı Mihrican'ın:

— Öldüm Mihrican öldüm, dedi. Hep geceleri ruyamdaydın...

Seslenmedi Mihrican...

«Yaman Mırtaca... Çininden öpecen ilkin, sona yavaş yavaş aşşa.»

İdiris, omuzunu yakaladı Mihrican'ın, öpmeye çalıştı entarinin üzerinden.

— N'apıyon? dedi Mihrican, bi gören mören olur... Uzak dur n'olur, Allahına uzak dur...

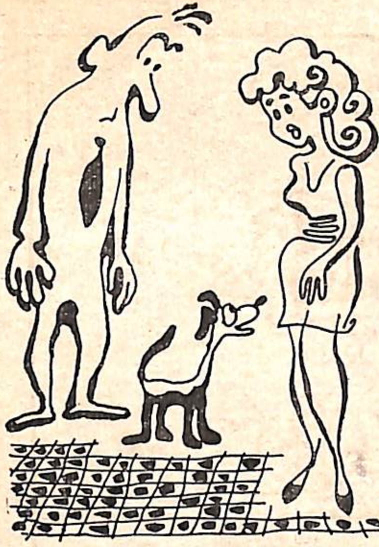
Eliyle itti İdiris'i... Bu itişten düşüverdi İdiris oracığa. Gülmeye başladı Mihrican... Kıkır kıkırdı gülüşü, bir tuhaf. Bu gülüşte, alay yoktu, komik bir şeye gülme yoktu, istek vardı, arzu vardı... Uzattı elini İdiris'e. İdiris ayağa kalkar kalkmaz sarıldı Mihrican'a. Hiç seslenmedi Mihrican. Doya doya kokladılar biribirlerini. Gerçi Mihrican razı olsaydı İdiris, yaman Mırtaza'nın bir kaç taktiğini daha uygulayacaktı amma, bereket Mihrican zamanında ayıldı:

— Yeter gurban İdiris, yeter, bir gelen melen olur, dedi.

(Devamı var)

— Soğuksu'daki fuhuş yuvaları istimlâk edilecek. —

Kadın bu, ister...

Nurettin Türker

EVLİLİKLERİNİN ilk adımı, ilk anısı diye o ünlü «komparsita»yı üç ay bıkıp, usanmadan dinlediler. Mutluydular. Bu gidişle cicim ayları değil, cicim yılları geçse, yine de yarınlarından endişe edecek bir durumları olamazdı. Eş, dost, akraba da böyle diyorlardı. «Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş. Allah bir yastıkta kocatsın...»

Oysa ki, karakedinin çok yakınlarda dolaştığını, hattâ evin mutfağına kadar sokulduğunu nereden bilebilirlerdi...

Bir öğle zamanı, karı - koca sofradayken, o uğursuz kedi ilk işaretini çaktı. Hiç aklında yokken, sıcak çorbasını yudumlayan genç kadın, kocasına:

«— Sen yanımda olmayınca sıkılıyorum...» dedi. «Hep yanımda olamıyacağına göre, şöyle oyalanacak bir şey düşünsek...»

«— Okumayı sevdiğini söylemiştin...»

«— Sürekli okumak da bir noktada sıkıyor insanı. Çevremde bir dost, bir canlı, ne bileyim işte, bir hareket arıyorum.»

«— Yıllık iznimi kullandım, ama çok istiyorsan bir kaç gün rapor falan alabilirim.»

«— Bir kaç gün sonra yine aynı durum. Hatırlarsın, nişanlıyken söylemiştim galiba, bana bir köpek alsana...»

«— Köpek mi? Bir köpek yâni...»

Çorbadan sonra sofraya ne geldi, ne yedi hatırlamıyordu genç adam. Daireye ulaşınca masasındaki dosyaları bir kenara iteledi, konuyu yorumlamaya koyuldu:

«Köpekli kadınlar... Kocasına yedirmeyip köpeğini besleyen kadınlar... Adalarda, Moda'larda köpek ve kadın... Romanlarda, hikâyelerde köpekli yaşantılar... Bekârlığında arkadaşlarının anlattıkları köpekler ve... Köpek... Köpek... Ah be, acaba?...»

Bir acı kahve ve üstüne iki demli çay yuvarladı. Sigara üstüne sigara yaktı, ama kafasındaki o tek soru bir türlü uyuşup, yitmedi.

Akşam, güler yüzle karşılayan karısına, ceketini çıkartırken sordu:

«— İstediğin köpek nasıl bir şey olacak? İri mi, ufak mı, dişi mi, erkek mi?»

«— Oyuncak köpek demesinler de, şöyle tasmaya gelecek kadar olsun işte. Dişi köpekler pek huysuz olur derler ya, ne bileyim, ona da sen karar ver...»

İyiden iyiye tasalandı genç adam. Karısı irice ve erkek bir köpek istiyordu demek ki. Sözde kendisine can yoldaşı, arkadaş, yalnızlığını unutturacak bir eğlence olacaktı. Vay canına, hem de üç aylık evliyken başa gelecek iş miydi bu?

O akşam erkenden uykusu geldi, başı ağrıdı, suratı asıldı, iştahı kesildi. Bu durum iki gün sürdü. Üçüncü günü ne evde, ne de dairede duramadı ve samimî bir arkadaşına gitti. Bir ara sözü oraya getirdi:

«— Şu fotoğrafı görünce hatırladım; bir kadın neden bir köpek sahibi olmak ister dersin?»

Arkadaşı, hiç de arkadaş çıkmadı. Sanki, kafasındakileri biliyormuş gibi:

«— Kadının istediği, erkek ve iri bir köpek mi?» demesin mi.

O, kadının «dul veya ruhen hasta birisi olabileceğini» anlatmaya çalışırken, genç adam müsaade isteyip ayrıldı. «Ruhen hastalık» dalında ileri geri atıp tutan bir arkadaşı vardı, bu kez ona uğradı: Haliyle döndü, dolaştı, sözü köpeğe getirdi:

«— Evli bir kadın, durup dururken kocasına, neden iri ve erkek bir köpek almanı istiyorum diyebilir?»

Bu arkadaşı daha candan çıktı, tahlile başladı:

«— Evlilikte cinsel olgunluk diye bir denge kuralı vardır. Kadın ihaneti düşünmeden, çok sevdiği kocasına karşı bilinç altı güçsüzlük kompleksi yakıştırır. Psikologlar buna benzetme, ya da yerine koyma kompleksi de derler. Aslında eksik bir teşhis. Çünkü, erkek ve iri bir köpeğin, bir kocanın yerine konması sevgi ve aşk bağlantısının çok dışında bir değerlendirme olmaktadır. İsterik ve psiko-nevroz durumunda olan bir dişilik ise, zaten daha başka yönleriyle sırıtır, kendisini belli eder. Kanımca şöyle bir benzetme veya yerine koyma nevrozu söz konusu olabilir. Erkek çok güçlüdür, aşırıdır ve bu kudret kadında değişik bir korkuya çevrilmiştir. Kadın daha önce köpeklerden korkuyorsa, kocasına karşı duyduğu bu korkuyu köpekleri sevmeye çalışarak yenmek isteyecektir. Böylece bilinç altında meydana gelecek bir nötraliz...»

Biraz rahatladı, ferahladı. Doğruydu arkadaşının dedikleri. Yeni evliyiz diye, kaç yıllık bekârlığın acısı var diye, hesapsız hareketin sonucu... Neyse ki, tam zamanında her şevi öğrenmişti.

Bir hafta uzak durdu karısından. Sekizinci günü, sabah yatağında gözünü açınca döndü karısına:

«— Unutmuştum...» dedi. «Hâlâ köpek istiyor musun?»

«— İstiyorum ama...» dedi karısı «Köpeğin modası geçmiş galiba. Şimdi herkes aslan beslemeye başladı.»

Giyindi, kahvaltı etmeden sokağa attı kendisini. Tahminler de ters çıkmıştı. Bir hafta sonra karısı kendisine «köpek istemiyorum» diyeceği yerde, «aslan istiyorum» dememiş miydi? Demek ki, dert her geçen gün daha da artıyordu. Bir köpek derken, yanına bir aslan eklenmişti. Yarın...

«Ruh sağlığı» konusunda büyük uzman olduğunu duyduğu Orhan Çaktı'dan randevu aldı, bir saat sonra da yanına gitti. Olanları anlatıp cevabını bekledi.

«— Önemli değil...» dedi uzman. «Karınızın arzusunu yerine getirin. Tehlike ne zaman başlar biliyor musunuz, karınız sizi köpek ya da aslan gibi sevmeye başlarsa. Anlatabildim mi?»

Tatmin olmadı genç adam. Acaba karısı kendisini köpek ya da aslan gibi seviyordu da bunun farkında mı değildi? Daha kederli, daha karmakarışık, evde buldu adımlarını.

O gece, hiç gerek yokken arada bir köpek gibi hırladı, aslan gibi gürledi genç adam. Karısı çok hoşlandı bu şakadan. «Koca aslan... Koca köpek» diye teşvik edince her şey daha iyi aydınlanmış oldu. Evet, ruh sağlığı uzmanının dediği gibi; karısı kendisini köpek ve aslan niyetine seviyordu. En mutlu dakikalarında «aslanım benim» demesinin başka bir açıklaması olabilir miydi?

Konu açıklanmış ve teşhis tamamlanmış oldu. Ne arkadaş, ne uzman; en iyisi «Derdini söylemeyen derman bulamaz» diye, okur yararına sayfalarını açan bir gazeteye yazacaktı derdini. Yazdı da... On gün sonra, rumuzuna verilen cevapta: «Bir kadının kocasını aslan gibi görmesi hiç de kötü bir şey değil, aslanlığa devam edin» diye yazıyor ve ekliyordu: «Bildiğiniz gibi aslanlar eti çiğ olarak yerler, siz de etinizi fazla pişirtmeden yemeye çalışınız.»

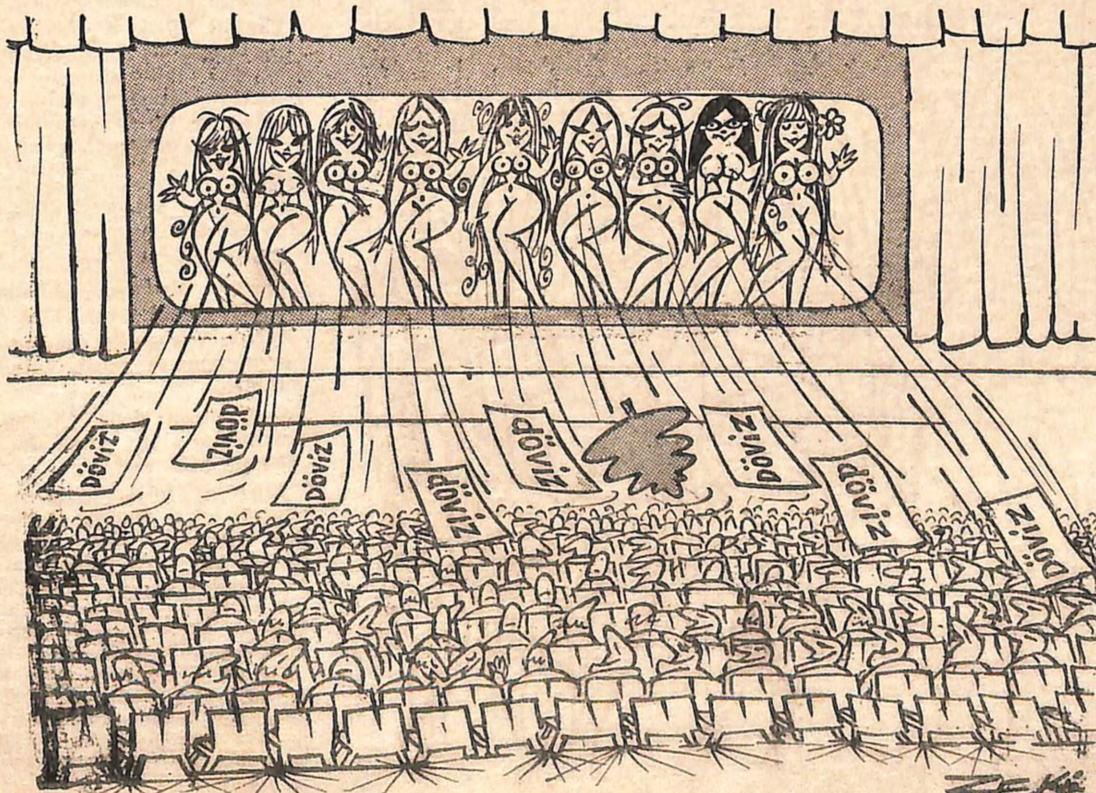
Bunu da denedi genç adam. Pirzolalarını önce az pişmiş, sonra çiğ çiğ yemeye başladı. Şaka olsun diye yaptığı havlamalar, aslan gibi kükremeler tüm evi kapladı, radyonun sesini bastırdı. Hele karısı «köpek» ya da «aslan» diye söze başlamasın. Daha kimseyi ne görüyor, ne de dinliyordu, gırtlağının gücü kadar «hav hav» ve «hır hır» diye inleyip duruyordu.

Kadın anladı kocasının hastalandığını. Ruh sağlığı uzmanına gitti. Madem kocası kendisini köpek ve aslan gibi görüyordu, bu durumu birden değiştiremezlerdi. Yavaş yavaş olmalı ve karısı buna yardım etmeliydi. Etti de... Bir gün «kedi kocacığım» dedi, daha sonraki günler «sincap», daha sonraları «fare» ve «böcek» dedi ama, kocası ne köpekliğini, ne de aslanlığını küçültüp bu huyunu yitirmedi.

Bir gün de olanlar oldu. Köpek gibi havlayıp, aslan gibi, karısına saldırdı. Kadıncağız güç kurtuldu elinden. Biri baba evine, diğeri de bakım evine yollandılar...

Nurettin TÜRKER

«Çıplaklar» filmi Türkiye'ye büyük döviz sağlayacak. — Gazeteler —

— O İskoç be... Hiç döviz verir mi!..

Akbaba
Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi. No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon : 22 18 11
İLÂN FİYATI : Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 liradır.

BÜYÜK YARIŞMAMIZ

Sevgili okurlarımız,

Geçen sayımızdan itibaren hepinizin seve seve katılacağı yepyeni bir AKBABA LOTO yarışmasına başlamış bulunuyoruz.

Bu yepyeni «AKBABA LOTO» yarışmasına katılmakla hem gülecek, hem eğlenecek, hem de

1000'lerce lira

kazanabileceksiniz.

Bu yepyeni büyük yarışmamızın konusuna gelince: Her hafta Akbaba'nın arka kapağında beş renkli bir panorama yayımlanacak ve bu panoramadaki bazı şeyler 1'den 20'ye kadar sayılarla gösterilecektir.

1'den 20'ye kadar olan bu sayılar AKBABA LOTO kuponunda da bulunacaktır.

Renkli panoramaya bakarak hoşunuza giden istediğiniz 6 sayıyı seçeceksiniz. Seçtiğiniz bu 6 sayıyı, AKBABA LOTO kuponunda karelerin içinde bulunan sayıların üstüne bir X (çarpı) işareti koyarak göstereceksiniz.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu keserek bir zarfa koyacak,

Akbaba Dergisi LOTO Yarışması
Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

Yarışmamız onüç sayı sürecek ve her hafta değişik konuda beş renkli panorama ile bir de AKBABA LOTO kuponu yayımlanacaktır.

Okurlarımız bir AKBABA LOTO kuponunu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA LOTO kuponu oynayanlar fazla kazanma şansına sahip olacaktır.

Onüç sayı sürecek AKBABA LOTO yarışmasının her sayısında 6 sayının çekimi yapılacaktır.

Böylece yarışma sonunda onüç haftalık AKBABA LOTO çekimine göre doğru sayıları tutturanlar arasında kura çekilecek ve okurlarımız (tutturdukları doğru sayıların adedine göre) 2000 liradan 25 liraya kadar çeşitli para ikramiyeleri kazanacaklardır.

(İlâncılık: 5960 — 4)

Düşünceler

Biri Fransız, biri Amerikalı, biri İtalyan, biri İspanyol dört genç bilim adamı, aylardan beri vahşi çöllerde her türlü modern imkândan yoksun, ilmî çalışmalarını sürdürüyorlardı. İyi kötü her şeyin yokluğunu gidermenin yollarını buluyorlardı ama, «Kadın» denen yaratık gözlerinde tütüyordu artık!

Bir akşam sesiz sedasız yemeklerini yerken bir ceylân belirdi yanlarında. Sırayla genç bilim adamlarının yüzlerini yalamaya başladı.

Dertli dertli içini çeken Fransız:

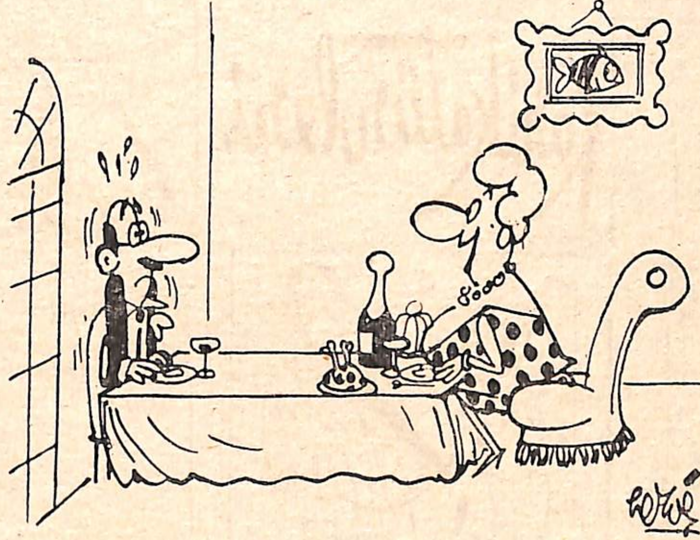
— Ah, şu ceylân Brigitte Bardot olsa! dedi.

— Ah, şu ceylân Liz Taylor olsa, dedi Amerikalı.

— Ah, şu ceylân Sophia Loren olsa, dedi İtalyan.

İspanyol daha az sözle daha çok şey istedi:

— Ah, bir gece olsa!...

— Sen pehrizdesin!..

Bu kaçıncısı?

Gece yarısı dâvetlilerin çoğu gitmiş, yeni evlilerin yanında sadece bir kaç yakın dostları kalmıştı. Son derece saf bakışlı utangaç eşinin temiz yüzüne bir süre bakan erkek sabırsızlığını belli eden bir davranışla karısının kulağına bir şeyler mırıldandı.

Kızaran gelin gülümseyerek:

— Tabii, tabii yatacağız, dedi. Ah şu erkekler, hemen hepsi aynı şeyi düşünürler!

Alıştırma

Müdür, memuruna sordu:

— Bir kimsenin öldükten sonra dirileceğine inanır mısınız?

Adam dudak büktü:

— Bilmem ki...

— Canım, sonunda buna pek olmayacak bir şey de diyemezsiniz ya...

— Fakat neden ısrarla soruyorsunuz?

— Dün, cenazesinde bulunmak için izin aldığınız büyük babanız, sizi telefondan arıyor da...

— Hâlâ bu gece benimle çıkmak istemiyor musunuz?..

Adres

Aktör Sacha Guitry'nin babası Lucien Guitry, oğlunun günden güne artan şöhreti yüzünden kendi isminin unutulduğunu gördükçe, üzüntüden perişan oluyordu. Kendi de oğlu gibi bir aktördü. Hem de çok eski bir aktör... Fakat neden adını bilen kalmamıştı? Bu düşüncelerle girdiği mağazadan bir gömlek aldı, parasını ödeyip gömleği ev adresine yollamalarını söyledi.

— Adınız, adresiniz?...

— Beni nasıl tanımazsınız? diye bağırdı yaşlı aktör. Ben, Guitry'yim!

— Yaa, öyle mi!... Peki mösyö Sacha Guitry. Emirleriniz hemen yerine getirilecektir.

— Hayır! diye yeniden bağırdı aktör. Sacha Guitry değil, onun babası, Lucien'im ben!

Ertesi gün gelen gömlek paketinin üstüne şu adres yazılmıştı:

«Mösyö Sacha Guitry'nin babası.»

Ne yapsın?

Sontral kızın acı acı çalan telefonundan kalın bir erkek sesi:

— Alo, alo matmazel, diye bağırdı, burası nasıl bir otel kuzum? Kaloriferler yanmıyor, musluklar akmıyor... Rica ederim hemen bir şeyler yapınız!

— Şimdi mi?... Ama mösyö santralı bırakıp musluk tamirine koşamam ki!...

Adres

Aktör Sacha Guitry'nin babası Lucien Guitry, oğlunun günden güne artan şöhreti yüzünden kendi isminin unutulduğunu gördükçe, üzüntüden perişan oluyordu. Kendi de oğlu gibi bir aktördü. Hem de çok eski bir aktör... Fakat neden adını bilen kalmamıştı? Bu düşüncelerle girdiği mağazadan bir gömlek aldı, parasını ödeyip gömleği ev adresine yollamalarını söyledi.

— Adınız, adresiniz?...

— Beni nasıl tanımazsınız? diye bağırdı yaşlı aktör. Ben, Guitry'yim!

— Yaa, öyle mi!... Peki mösyö Sacha Guitry. Emirleriniz hemen yerine getirilecektir.

— Hayır! diye yeniden bağırdı aktör. Sacha Guitry değil, onun babası, Lucien'im ben!

Ertesi gün gelen gömlek paketinin üstüne şu adres yazılmıştı:

«Mösyö Sacha Guitry'nin babası.»

Bu kaçıncısı?

Gece yarısı dâvetlilerin çoğu gitmiş, yeni evlilerin yanında sadece bir kaç yakın dostları kalmıştı. Son derece saf bakışlı utangaç eşinin temiz yüzüne bir süre bakan erkek, sabırsızlığını belli eden bir davranışla karısının kulağına bir şeyler mırıldandı.

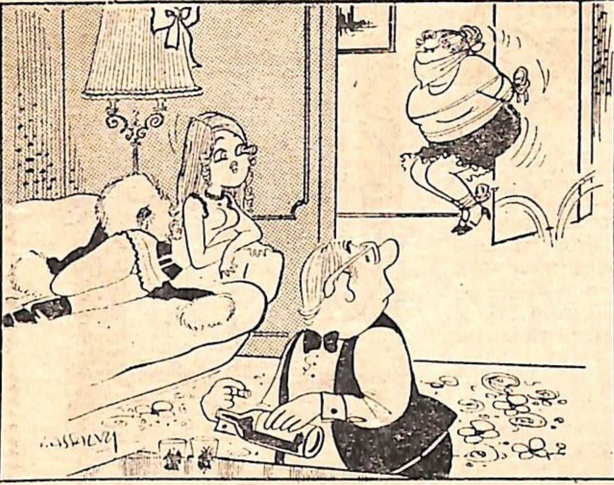
Kızaran gelin gülümseyerek:

— Tabii, tabii yatacağız, dedi. Ah şu erkekler, hemen hepsi aynı şeyi düşünüyorlar!

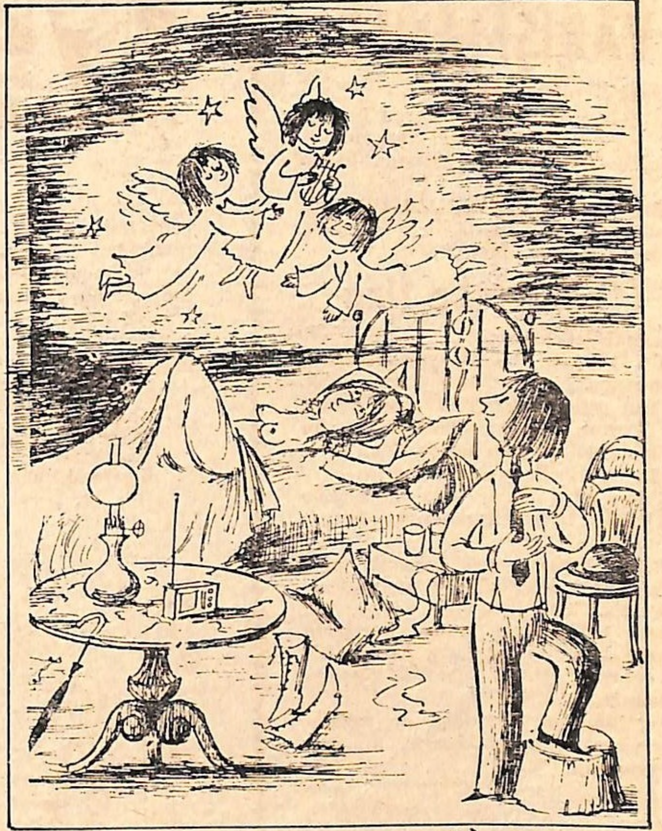

— Ooo, aşk başınıza vurmuş sizin!..

Dünya Karikatürleri

-EDVARD, KARIN BALEYE ÇALIŞSA VALLAHİ ÇOK BAŞARILI OLACAK!..

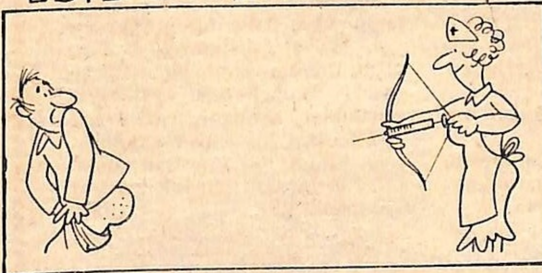
-BU MÜZİKLE ÇOK TATLI BİR GECE GEÇİRECEĞİZ SEVGİLİM!..

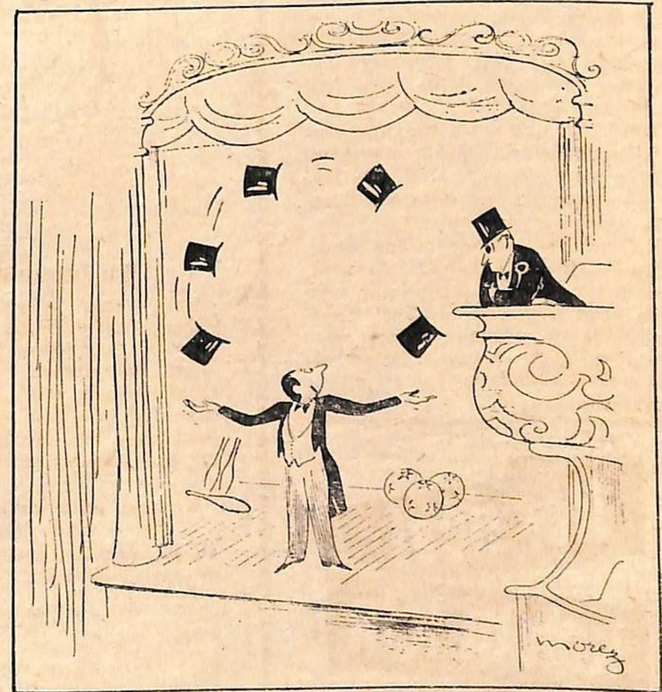
-KARDAN ADAM YAPMAKTA ÜSTÜNE YOKTUR!..

YAZISIZ

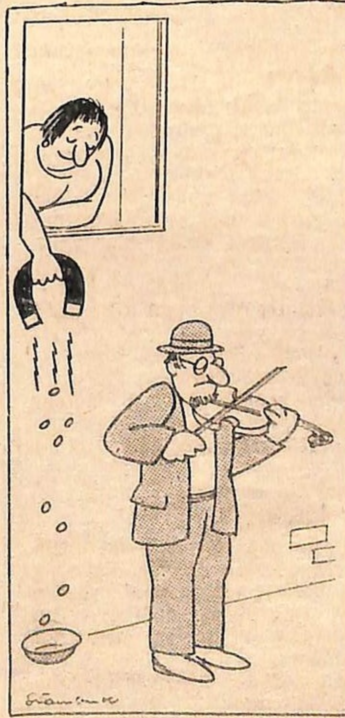
YAZISIZ

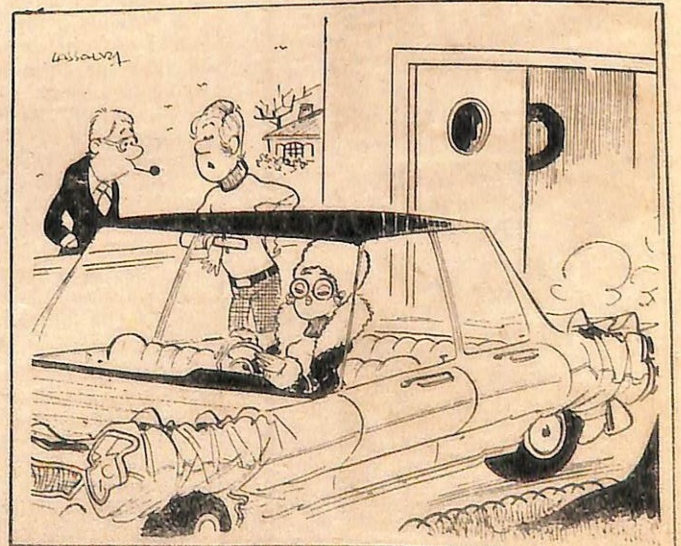
YAZISIZ

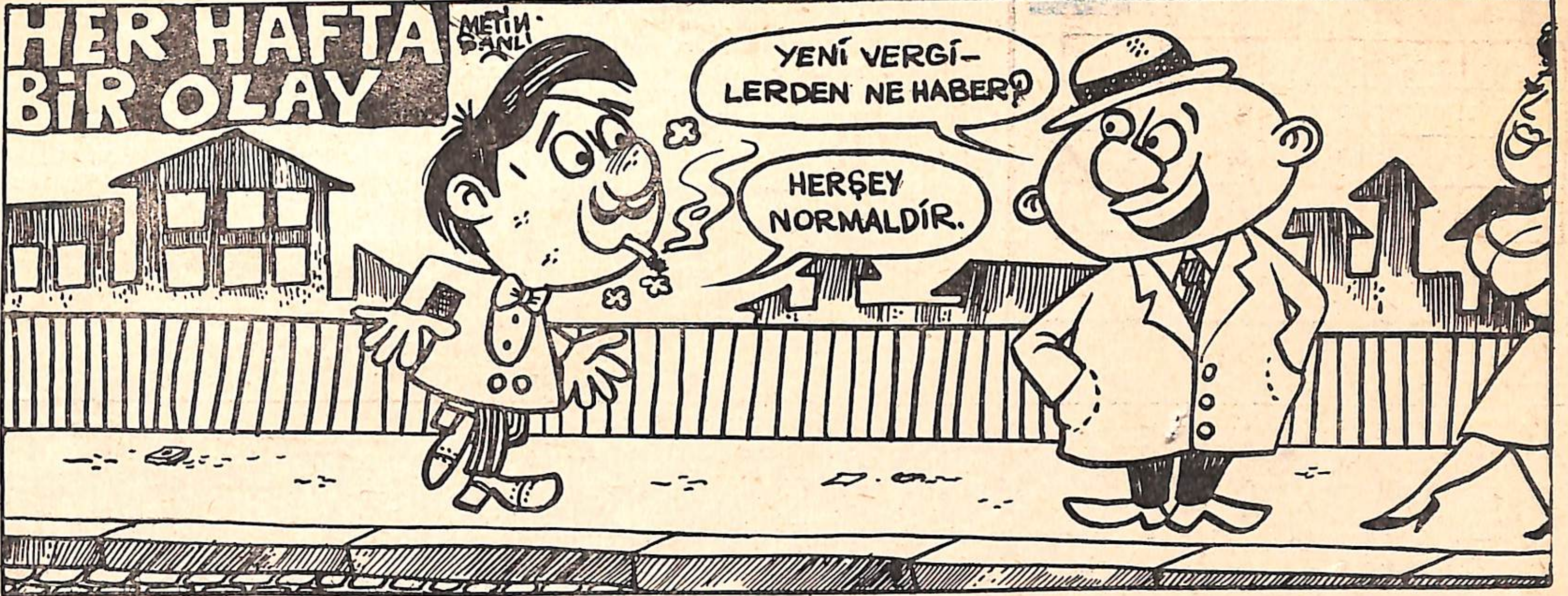
-EĞER KÜÇÜK PRENSİNİZİ BEKLİYORSANIZ ONA BİR ŞEY DİYEMEM TABİİ...

YAZISIZ

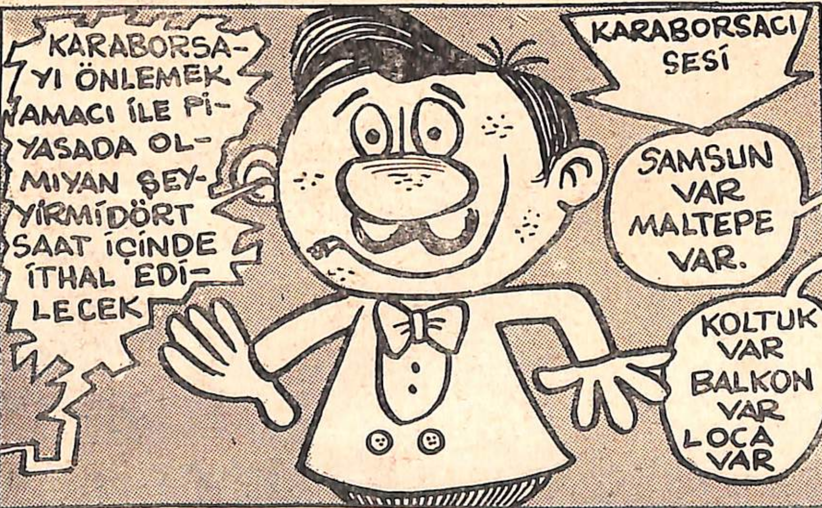

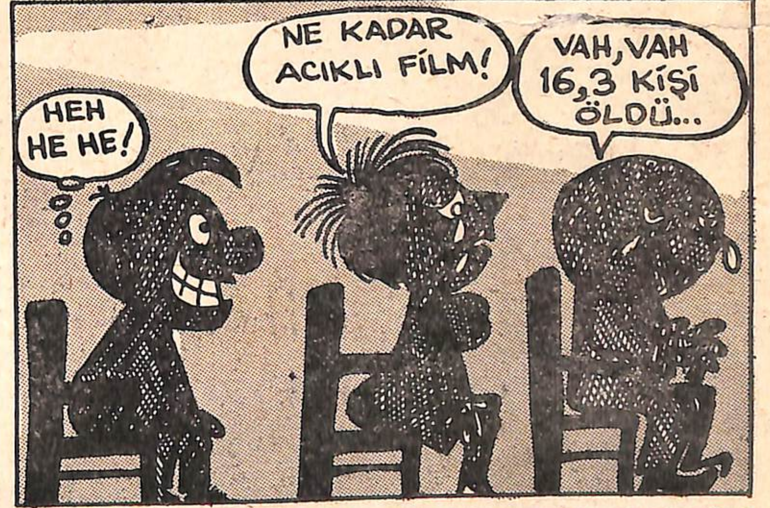
-KOMİSYONCU, İLERİ VİTESTE 200, GERİDE 150 YAPAR DEDİĞİNDE İNANMAMIŞTIM!

HER HAFTA BİR OLAY
METİN ŞANLI
YENİ VERGİLERDEN NE HABER?
HERŞEY NORMALDİR.

DUYDUNUZ MU? BOŞANMADA DÜNYANIN 12NCİ ÜLKESİ İMİŞİZ.. AAHH! BİR KOCA DA BEN BULSAMDA, BOŞANSAM
EH! NORMALDİR.

ABİ, BİZ TRAFİK KAZALARINDA DÜNYA BİRİNCİSİYİZ...
EH! BU DA NORMALDİR.
HAMSİ

KARABORSAYI ÖNLEMEK AMACI İLE PİYASADA OLMIYAN ŞEY YİRMİDÖRT SAAT İÇİNDE İTHAL EDİLECEK
KARABORSACI SESİ
SAMSUN VAR MALTEPE VAR.
KOLTUK VAR BALKON VAR LOCA VAR

HEH HE HE!
NE KADAR ACIKLI FİLM!
VAH, VAH 16,3 KİŞİ ÖLDÜ...

DOĞU PAKİSTAN DA 250 AYDINI KATLEDİLMİŞ, BOMBARDIMANDA DA 300 YETİM ÖLMÜŞ. İSTANBUL ELEKTRİKSİZ KALABİLİRMİŞ...
HEH HEH HE Hii Hiii Hii

VE EN SONUNDA
HANIM HANIM SABAHTAN BU YANA GÖZ YAŞLARIMI SAKLAYIP EVE GETİRDİM.. BÖYLECE BİR İKİ GÜN SU SIKINTISI ÇEKMEYİZ HERHALDE

Akbaba-Loto 2

1	2	3	4	5
6	7	8	9	10
11	12	13	14	15
16	17	18	19	20

İSİM ....

ADRES ....

Yepyeni Loto oynanıy 1000'lerce lira kazanın

Sevgili okurlarımız,

Derginiz AKBABA geçen sayıdan itibaren YEPYENİ bir AKBABA LOTO yarışmasına başlamış bulunuyor. Bu YEPYENİ AKBABA LOTO yarışmasına katılmakla, gülecek, eğlenecek ve 1000'lerce lira kazanabileceksiniz.

Aşağıda 1'den 20'ye kadar numaralanmış karikatürler görüyorsunuz. (1'den 20'ye kadar olan bu sayılar, AKBABA LOTO kuponundaki karelerin içinde de bulunmaktadır.)

Karikatürlere bakarak hoşunuza giden istediğiniz 6 sayıyı seçiniz. Seçtiğiniz bu 6 sayıyı, AKBABA LOTO kuponunda karelerin içinde bulunan sayıların üstüne bir X (çarpı) işareti koyarak gösteriniz.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz, bir zarfa koyarak Akbaba adresine yollayınız.

Hepinize bol şanslar, başarılar dileriz.

CAFER ZORLU

